

NAŠA LUČ

april 2007, letnik 56, številka 4

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

*Veselo veliko noč!
To je vesela vest, ki jo Cerkev oznanja
že dve tisočletji:
Jezus, naš Odrešenik, je vstal od mrtvih.*

*Veselo veliko noč tebi
... ki si okusil božje usmiljenje
in stopil na pot spreobrnjenja.
Veselo veliko noč tebi ...
... ki si se prepustil vodstvu Duha.
Veselo veliko noč tebi ...
... ki si prisluhnil Besedi Odrešenja
in postal nova stvar.
Veselo veliko noč tebi ...
... ki si se odločil za konkretna dejanja sprave.
Veselo veliko noč tebi ...
... ki si začutil nujo hoditi po poti za Gospodom.
Veselo veliko noč tebi ...
... ki izžarevaš Kristusovo dobroto.
Veselo veliko noč ...
... vsem vam, ki ste spoznali Kristusa,
Luč večnega življenja in Mu stopili naproti,
da Vaše življenje prežari Njegova Luč.
Veselo veliko noč ...
... tudi tebi, ki ti kljub dobrim sklepom,
zaradi duhovne šibkosti, ni uspelo
vztrajati v zvestobi Jezusu Kristusu.
Vstali Jezus,
ti me kličeš, ker me ljubiš.
V svojem vsakdanjiku te morem prepoznavati,
kakor te je prepoznala Magdalena.
Ti mi naročaš:
»Pojdi in oznani mojim bratom ...«
Vstali Jezus,
pomagaj mi na poteh tega sveta,
v družini, v šoli, v pisarni
in povsod, kjerkoli se nahajam,
izpolnjevati to tvoje veliko naročilo.
To je dan Kristusa Gospoda!*

*Veselimo se ga!
Aleluja!*

NAŠA LUČ

Glasiło Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

100 let
Rafaelove
družbe

Sožitje je obogatitev	2
Orgle	6
»Jezus Kristus je bil spočet od Svetega Duha ...«	7
Več partnerstev	8
Vzroček	9
Evropskost slovenskih katoličanov	10
Rafaelova družba danes	11
Iz komentarja ...	12
Na kratko ...	13
Iz življenja naših župnij	16
Dolgo potovanje k tebi	40
Za najmlajše	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Tamino Petelinšek: Pieta
Druga str. ovitka: Jože Kamin: Vstali Zveličar
Tretja str. ovitka: Martin Retelj: V Betfagi se je začela procesija na cvetno nedeljo
Četrta str. ovitka: Tamino Petelinšek: Cvetna nedelja

*Velikonočna voščila, ki si jih izmenjuje-
mo za ta praznik, so voščila sreče, vese-
lja in vsega dobrega. Sprašujemo pa se,
v čem je naše velikonočno veselje.*

*Ali ni morda nevarnost, da besede,
izražene v voščilih, postanejo nekaj
površnega, kar izrekamo samo z ustni-
cami, nekaj, za kar bi si želeli, da bi bi-
lo v polnosti res, a ne vemo, če bo? Ali
pa, če v veri gledamo v izvir velikonočne sreče, ki je vstali Kristus,
smo morda v drugi nevarnosti, da pogosto pozabljamo na to, da je
vstali Gospod izvir našega veselja. Ali lahko govorimo o veselju, ki
temelji na Kristusovem vstajenju, a pri tem pozabljamo na smrt, tr-
pljenje, križ, žeblje in bič, s katerim je bil Jezus bičan?
Ker imamo tako človeško naravo, je trpljenje prisotno v življenju
vseh ljudi. Velikonočno veselje ne odvzame trpljenja s sveta. Morda
se bomo kar hitro soočili s kako boleznijo, krivičnostjo, nasiljem,
brezposelnostjo ali s kakšno drugo preizkušnjo.
Kako naj torej razumemo velikonočno veselje, da ne bi bilo to zgolj
navada in da ne bi temeljilo na odsotnosti našega deleža pri Kristu-
sovi velikonočni skrivnosti, pri njegovem trpljenju, smrti in vstajenju?
Svetopisemska besedila nam pomagajo pri odgovarjanju na ta
vprašanja. Božja beseda daje bogastvo in trdnost našemu veselju ob
Kristusovem vstajenju.*

*Božja beseda nam pravi, da je vstali Jezus tisti, ki je trpel in umrl;
še več, evangelist Luka je celo zapisal, da je bilo potrebno, da je Kri-
stus-Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo (prim. Lk 24,26).
Sedaj razumemo, da Gospodovo novo, poveljano življenje ni izbris
njegovega trpljenja, križa in smrti, kot da se to ne bi nikoli zgodilo,
ali pa da moramo to pozabiti. Ne, Jezusovo vstajenje je razkritje
čudežne življenjske sile, ki je bila navzoča že v Kristusovem življenju
in trpljenju, v njegovi smrti, ki jo je doživljal v zapuščenosti, v ljube-
zni in v predanosti Očetu ter bratom.*

*Velika noč ne odstrani bolezni, trpljenja in socialnih krivic, ampak
nam pove, če Kristus živi v nas, nam vse to daje vedno več upanja,
vedno več ljubezni in vedno več življenja.*

*Praznik Gospodovega vstajenja nas vabi, da se vprašamo, kaj lahko
mi storimo z našo ljubeznijo, z našo razpoložljivostjo, z našim nepo-
srednim poseganjem, z našim optimizmom, z našo odgovornostjo in
krščansko zrelostjo, ki izhaja iz Kristusa, da se razmere spremenijo.
Življenje vstaja s Kristusom. Kristusovo življenje v nas nam omo-
goča, da dajemo in pričujemo za življenje.*

*Naj vstali Kristus s tem novim življenjem, z novim ognjem in vese-
ljem napolni vsakega od vas, dragi bralci Naše luči, vaše domače in
sorodnike, in vse verne Slovence doma in po svetu.*

Metod Pirih, koprski škof

Sožitje je obogatitev

Pomožni škof v Münstru dr. Josef Voß je predsednik Komisije za pastoralo priseljencev pri Nemški škofovski konferenci. Januarja letos je na letni konferenci škofijskih referentov in zastopnikov narodnih misij v Zagrebu pojasnjeval in odgovarjal na vprašanja novinarjev o položaju tujcev v nemški družbi in Cerkvi.

Naj najdejo svojo drugo domovino

Najprej je treba pojasniti, *kakšne so naloge Komisije*. Nemška škofovska konferenca jo je ustanovila zaradi priseljencev in vse bolj aktualnega pojava migracij v svetu. V njeno področje spada koordinacija dušnega pastirstva za priseljence v njihovem narodnem jeziku. Drugo področje je posvečeno širokemu krogu beguncev. Tretja aktivnost pa je koordinacija duhovne oskrbe Nemcev, ki živijo po svetu. Vsako leto se v organizaciji komisije snidejo na posvet delegati in predstavniki različnih narodnih skupnosti ter škofijski referenti za to pastoralno področje.

Osnovni namen komisije je pomoč, da bi priseljenci mogli živeti kot kristjani na svoj kulturni način, da bi v narodnih ali jezikovnih skupnostih mogli razvijati bogato versko in kulturno dediščino in s tem ohraniti svojo identiteto. »Želimo, da pri nas najdejo svoje domače okolje in svojo drugo domovino,« poudarja škof Voß.

Preseljevanje ni prehodni pojav

Priseljenci pomenijo aktualen družbeni izziv. *Kakšen je zgodovinski in današnji razvoj na tem področju?* Tudi Nemčija je bila dežela izseljevanja. Praktično vse do druge svetovne vojne. Prvi veliki val priseljevanja pa je doživela proti koncu vojne in v letih po njej, ko so Nemci iz vzhodnih dežel morali zapustiti svoje domove. Drugi val priseljencev je privabil hiter gospodarski razvoj, ki je potreboval veliko delovnih moči. Prvi meddržavni dogovor za urejen prihod delavcev je

Pesem, druženje in mladost. Tudi to je prihodnost naših misij.

bil podpisan z Italijo. Sledili so drugi in leta 1968 je bil podpisan tudi dogovor z Jugoslavijo.

Takrat je veljalo prepričanje, da so ti ljudje le začasno na delu v Nemčiji zaradi zaslužka in se bodo vrnili domov. To se je pokazalo kot velika utopija, čeprav so prišleki tudi sami govorili o sebi kot o 'gastarbajterjih', torej o gostujočih delavcih.

Posebna kategorija priseljencev so bili begunci iz držav vzhodnega bloka. Nemčija jih je sprejemala do padca 'železne zaves' in jih je bilo okrog 400 000. Kasneje je prišel skoraj milijon Nemcev iz Rusije. S tako številnim priseljevanjem je Nemčija dosegla zgornjo mejo svojih možnosti in se je morala odločiti za spremembo zakonodaje. Vendar se selitveni proces ni ustavil. Nov priseljski val je sledil ob razpadu Jugoslavije.

»Eno nam je postalo jasno pri našem delu: migracije niso prehodnega značaja,« poudarja škof. To ni pojav, ki bi kmalu prenehal obstajati. Vzrok zanj je globalizacija družb vsega sveta, torej del naše stvarnosti. Vsako leto se odseli 140 do 150 tisoč Nemcev, ker iščejo drugje boljše razmere in boljšo prihodnost. Naraščajo močni tokovi političnih beguncev iz dežel, kjer so se notranji spori razplamteli v državljanske vojne. Mnogi ljudje pa tiščijo v Evropo zaradi hude bede, da bi ob tej bogati mizi našli kruh za preživetje. S tem problemom se srečuje vsa Evropska skupnost.

Komisija je prišla ob svojem delu do spoznanja, da je duhovna oskrba vseh vrst priseljencev del rednih nalog celotne Cerkve, obenem je v tem tudi prihodnost krajevnih Cerkva.

Medsebojni doprinos

Številni priseljenci v Nemčiji so se rešili socialnih stisk,

osvojili so tudi novo kakovost dela in poslovnosti. Prejeli so veliko. *Kaj so doprinesli dobrega Nemcem in Nemčiji?* Nemčija mora biti hvaležna prišlekom za vse, kar so opravili v procesu obnove dežele po vojni in za gospodarski razcvet države. Seveda je prav tako res, da ta doprinos ni bil le enosmeren. Delavci gostje so postali največji 'ambasadorji' Nemčije v svojih deželah. Pri tem je treba upoštevati še posebej spodbujanje gospodarskega sodelovanja.

Kar zadeva versko življenje, je Cerkev v Nemčiji pridobila iz zaklada globoke vernosti tujcev. Posebej je bila pričevalna verska drža nekaterih slovanskih narodov, kot so Hrvatje in Poljaki pa tudi drugi. Iz lastne izkušnje ve, da so se mnogi sproščeno vključili tudi v nemško Cerkev in sprejeli z razumevanjem njeno duhovno mentaliteto in držo. Vse to so podpirale številne iniciative, ki so spodbujale kulturne in verske kontakte različnih kultur. Ob tujcih so se nemški kristjani srečali s srčno in čustveno sproščeno pobožnostjo. Dar vsem je v obojestranskem sprejemanju duhovnih dobrin.

Obogatitev, na pa nevarnost

Je Nemčija tudi zaradi izkustva s priseljenci postala bolj odprta? To je po eni strani res in po drugi ne, za trjuje naš sogovornik. Danes smo vsi postali veliko bolj odprti za vsakovrstno drugačnost kot nekdaj. V Nemčiji je gotovo še vedno zaznati nezaupanje ali celo tihi 'strah' pred tujci. Zadnja leta je to povezano še z dogodki, ki jih povzročata terorizem in islamski fundamentalizem. Zaradi tega je nemška javnost, posebej pa politika veliko bolj pozorna do prišlekov z namenom, da svojim ljudem zagotovi varnost in zaščito. Sam pa meni, da to ne zadostuje, da je potrebna tudi sprememba perspektive, da se v prvi plan postavi sožitje z ljudmi drugačne kul-

ture, jezikov in navad. Posebej naj bi to zagovarjali in podpirali kristjani. Cerkev je vesoljna, se pravi zgrajena od svojega začetka iz ljudi različnih jezikov, narodov in kultur in je to raznolikost vedno dojemala kot bogastvo, ne pa kot nevarnost. »To vrednoto moramo kristjani ponovno bolj priklicati v javno zavest tudi pri nas v Nemčiji,« spodbuja škof.

Zgodovinske zasluge narodnih misij

In kako gleda Cerkev na misije, ki jih vodijo narodni dušni pastirji? Ko so prihajali prvi tuji delavci v Nemčijo, se je nemška Cerkev znašla nekoliko v zadregi. Zdelo se je, da to presega njene moči. Nemški duhovniki in verniki enostavno niso bili pripravljene na različne jezike, kulture, mentalitete v neposredni bližini. In iz tega se je pojavila zamisel duhovne oskrbe, kakor jo priporoča enciklika Pavla VI. »Populorum progressio«, v smislu, da se tem ljudem omogoči duhovna domovina na tujem. Nastalo je dobro in lepo sodelovanje med nemškimi škofijami in duhovniki, ki so prihajali iz dežel priseljencev. Ti niso opravljali le svojega duhovnega poklica, pač pa so prevzeli nase tudi vsakovrstno socialno pomoč svojim ljudem. Zaradi tega je veliko ljudi zelo navezanih na svoje duhovne in narodne centre v okviru župnij.

Reorganizacija župnij

Razmere so se spremenile in v Nemčiji poteka reorganizacija narodnih misij. *Je to samo zaradi pomanjkanja denarja?* Škof pritrjuje: »Seveda, eden od razlogov je tudi finančne narave. Vendar ni samo to. Drugi razlog je ta, da se je spremenila struktura priseljencev.

*Procesija
v taborišču*

V naši škofiji se je npr. zmanjšalo število priseljencev. Nekateri so se vrnil nazaj v domovino, drugi so se prilagodili nemški družbi.« Logično, da se postavlja vprašanje, ali naj struktura misij ostane enaka še naprej. Poleg tega je pri nekaterih narodnih skupnostih zelo težko najti duhovnike iz domovine, ki bi prišli na to delo v Nemčijo. In treba je priznati, da je tudi narodne skupnosti zajel proces sekularizacije kakor vso zahodno kulturo. To pomeni, da tradicija nima več tako velikega pomena, kot je bilo to nekdaj. Drugače povedano, če želi nekdo biti danes živ ud Cerkve, pa naj bo domačin ali tujec, se mora za to odločiti osebno in predvsem zares in trdno. Ta razvoj gre v Nemčiji zelo hitro in pred njim se ne bodo uspele rešiti tudi druge družbe v Evropi. To spoznanje narekuje neko novo cerkveno zavest. Župnijske skupnosti bodo morale marsikaj spremeniti v razumevanju same sebe in svojega notranjega življenja. Ne gre torej za razvoj, ki bi zajel samo narodne župnije, ampak zajema celo Cerkev. Münstrska škofija je morala najprej narediti reorganizacijo lastnih župnij, da bi se lahko odgovorno spoprijela s svojo prihodnostjo.

Kako konkretno zgleda preoblikovanje narodnih misij? To je dokaj različno, pojasnjuje škof, in je tudi zapleteno, vendar navaja nekaj smernic. V enem primeru je treba zaobjeti večje področje in ustanoviti nek osrednji večji narodni center. Kdor hoče, ga lahko doseže, le pot je malo daljša. Vsekakor ni več možno ohraniti misije v vsakem kraju, kakor so bile doslej. Drugi model je v tem, da narodni dušni pastir prevzame manjšo nemško župnijo in obenem naprej vodi duhovno oskrbo svojih rojakov na širšem področju. Ta

Cvetna nedelja v taborišču v Vetrinju

Mladi na slovenskih misijah prejemajo prve zakramente.

model ima še eno pomembno dodano vrednost. V taki župniji namreč pride bolj do izraza, da so tako domačini kot priseljenci del ene duhovne skupnosti. Imajo iste skupne prostore, kjer se srečujejo vsak zase in tudi skupaj.

Tretji model je predviden za narodno skupnost, ko zanj ni mogoče več pridobiti narodnega dušnega pastirja. Ta skupnost se ne ukine, pač pa spada v nemško župnijo, kjer so določeni odgovorni verniki, da se ta skupnost redno srečuje in deluje.

»Pri vsem tem pa se moramo vsi še veliko naučiti,« poudari škof. Nihče nima čarobne formule za ureditev vseh teh vprašanj. Vendar je bilo nekako tako vedno v Cerkvi, vedno se je znašla 'na poti', vedno je morala iskati nove možnosti življenja po evangeliju v konkretnih razmerah.

Islam z evropskim obrazom

Med priseljenci je veliko muslimanov. Veliko se govori o medreligioznem dialogu. *Kako ocenjuje Cerkev ta dialog v Nemčiji?* »Sožitje je naša velika naloga,« nakaže škof perspektivo. Nemčija ima 80 milijonov prebivalcev, od tega 8 milijonov priseljencev, torej 10 odstotkov - med njimi je 2,5 milijona muslimanov. Ti ljudje bodo ostali v Nemčiji, zato ne vidi druge poti kakor stvaren in pošten dialog z njimi. Najprej se morajo ljudje različnega prepričanja med seboj spoznati. Ko se med seboj doživijo, se lažje najde tudi pot, način sobivanja. Veliko življenjskih področij ponuja prostor za svobodno in iskreno sožitje kristjanov in muslimanov. Muslimani nas (tega ne smemo prezreti!) pogosto spominjajo, da kristjani premalo resno jemljemo svojo vero in ohranjamo krščanske navade. To je naš problem, ne njihov.

Dejstvo je, da obstaja muslimanski fundamentalizem in terorizem. Vendar za to nismo upravičeni sumiti vseh muslimanov, tako kot ni mogoče obsojati vseh kristjanov, če kje kdo od njih razpihuje vojno in dela nasilje. Prav tako morajo tudi muslimani pojasniti svoj odnos do fundamentalizma in nasilja in se omejiti od terorizma. To pa predvideva sprejem razuma v veri in spoštovanje verske svobode, ki dopušča tudi spreobrnjenje, sprejem druge veroizpovedi. Za to seveda ne zadostuje samo medreligijski dialog, prej se morajo zgoditi vse drugačni procesi. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da je katoliška Cerkev v Evropi potrebovala kar veliko časa, da je sprejela versko svobodo na način, kakor jo razumemo danes. Po njegovem je islam z evropskim obrazom možen.

Skrb za človekovo svobodo in družine

Vpliv Cerkve v Nemčiji. *Koliko se sliši in upošteva njen glas v družbi?* Vsakdanji dogodki so zgovorni. »Če pomislimo, koliko ljudi vsak dan poskuša nelegalno priti prek Gibraltarja iz Afrike v Španijo in potem naprej kamorkoli v Evropo, ali ko opažamo, kako hitro rastejo v Nemčiji misije španskega jezikovnega kroga s priseljenci iz Latinske Amerike, ko opazujemo močan migracijski tok iz vzhodne Evrope, tedaj postane stvar jasna: dokler gradimo obrambni nasip med bogatimi in

revnimi deželami, tako dolgo bo rasel tudi pritisk beguncev v zahodno Evropo.« Sodobno posredovanje informacij, mediji, možnosti potovanj, gospodarska soodvisnost - vse to samo še pospešuje ta pritisk. Danes poskuša Evropa odgovoriti na to z omejevanjem priseljavanja in zapira svoje meje. Jasno pa je, da se na ta način ne da dolgoročno reševati tega problema.

Škof meni, da je rešitev možna samo z razvojno pomočjo revnim deželam. Pomagati jim je treba pri razvoju ekonomije in demokratičnih struktur, da bi se v teh deželah bolj spoštovala pravice človeka. To predstavlja odpiranje zahodnih trgov za proizvode teh dežel, da bi mogla delovati učinkovitejša izmenjava dobrin. Dokler ni tega, bo Zahod vse bolj doživljal pritisk lačnih ljudi, ko iščejo zase primerno življenjsko okolje. Nemška Cerkev se poskuša vključiti v razprave o teh perečih vprašanjih tudi glede zakonodaje, kako je treba zagotoviti človekove pravice priseljencev. Prizadevajo si, da se pravno zagotovi verska svoboda priselcev in da se zaščiti njihovo družinsko življenje. Za Cerkev je odločilna etična raven zakonodaje o priseljenih. Opira se pri tem na besede papeža Janeza Pavla II., ki je velikokrat poudarjal, da je človeka vredno življenje mogoče uresničiti samo tedaj, če si prizadevamo za pravičnost in mir.

pripravil Janez Pucej

Cvetna nedelja med rojaki v Stuttgartu

Orgle

»Njihov zvok more čudovito povečati sijaj cerkvenih obredov ter duha silno dvigati k Bogu in vzvišenim rečem,« pravi liturgična konstitucija drugega vatikanskega koncila in hkrati določa, naj bi ta glasbeni instrument z bogato tradicijo v zahodni Cerkvi še naprej imeli v veliki časti.

Dolga zgodovina orgel sega v predkrščansko dobo. Takrat je prvič uspelo Panovo pastirsko piščal povezati z mehanizmom več tipk ter s pomočjo meha pri dudah izvabiti iz nje zvok. Prvi instrumenti te vrste so bili zelo skromni: majhne orgle, ki so jih lahko nosili v rokah in so bile dolga stoletja v rabi. Pozneje je nastal večji pozitiv, ki ga je bilo sicer mogoče nositi, a so ga pri igranju postavili na tla.

Že v 10. stoletju so v Angliji zgradili orgle s 400 piščalmi. Od 15. stoletja naprej poznamo velikanske lepe orgle z več klaviaturami za roke - imenujejo se manuali - in s pedalom, klaviaturo za noge. Orgle, ki so jih leta 1585 zgradili za Ma-

rijino cerkev v Gdansku, niso imele nič manj kot 3752 piščali. Tudi za ohišje teh orgel, za zunanjo podobo, ki ji graditelji rečejo prospekt, je bilo vloženo veliko umetniškega truda. Naročila so dobivali rezbarji in slikarji. Nema lokrat so orgelsko omaro opremili s poslikanimi krili. V postnem času, ko so orgle molčale, so jih lahko zaprli kakor kak krilni oltar.

Orgle imenujemo »kraljico instrumentov« in upravičenost tega imena se pokaže, ko s svojim bučanjem napolnijo prostor kake katedrale; recimo z zvoki tokate in fuge v d-molu skladatelja Johanna Sebastiana Bacha. Šumeče tonske kaskade ali preprost orgelski pre-

ludij, vse hoče biti bogoslužje in človeku pomagati, da lahko Boga slavi, prosi in se mu zahvaljuje.

Na mnogih orgelskih odrih in orgelskih ohišjih so upodobljeni radoživi in prekucajoči se angelčki, ki imajo v rokah glasbene instrumente, ali pa kralj David, predpevec Sinagoge kakor tudi Cerkve, s harfo v rokah. Tu je v podobi prikazano, kar orgle izražajo z zvokom: hvala in tožba, zahvala in prošnja.

V večnem življenju pa bo samo še hvala. Praeludium vitae aeternae - Preludij večnega življenja. Te besede so napisane na ohišju nekkih orgel v severni Evropi. Izražajo, da so orgle namenjene predvsem božji časti.

Orgle v ljubljanski stolnici.

»Jezus Kristus je bil spočet od Svetega Duha ...«

85. Zakaj je Božji Sin postal človek?

Zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja si je Božji Sin v naročju Device Marije po delovanju Svetega Duha privzel meso. Nas grešnike je hotel spraviti z Bogom, nam oznaniti njegovo neskončno ljubezen, biti za nas vzor svetosti in nas napraviti »deležne Božje narave« (1 Pt 1,4).

86. Kaj pomeni beseda »učlovečenje«?

Cerkev z besedo »učlovečenje« označuje skrivnost čudovitega združenja božje in človeške narave v eni sami božji osebi Besede. Da bi izpolnil naše odrešenje, se je Božji Sin učlovečil, postal je »meso« (Jn 1,14), resnično človek. Vera v učlovečenje je razločevalno znamenje krščanske vere.

87. Na kakšen način je Jezus Kristus pravi Bog in pravi človek?

Jezus je neločljivo pravi Bog in pravi človek, v edinstvi svoje božje osebe. On, Božji Sin, ki je »rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom«, je postal pravi človek, naš brat, in sicer ne da bi prenehal biti Bog, naš Gospod.

88. Kaj v tem pogledu uči kalcedonski koncil (leta 451)?

Cerkveni zbor v Kalcedonu uči izpovedovati, da »je Sin, naš Gospod Jezus Kristus, popolnoma isti. Isti je popoln v božanstvu in popoln v človeškosti; resnično Bog in resnično človek, obstoječ iz razumne duše in iz telesa. Prav isti je enakega bistva z Očetom po božanstvu in enakega bistva z nami po človečnosti, v vsem nam enak razen v grehu (Heb 4,15). Pred vsemi veky je bil rojen iz Očeta po božanstvu, v poslednjih dneh pa je bil isti zaradi nas in zaradi našega zveličanja rojen iz Device Marije, Božje Matere, po človeški naravi.«

89. Kako Cerkev izraža skrivnost učlovečenja?

To izraža z izpovedovanjem, da je Jezus Kristus pravi Bog in pravi človek. Ima dve naravi, božjo in človeško,

ki nista pomešani druga z drugo, temveč zedinjeni v eni sami osebi Božjega Sina. Zato je torej treba v Kristusovi človeški naravi vse - čudeže, trpljenje, smrt - privedati njegovi božji osebi, ki deluje po privzeti človeški naravi.

»O edinorojeni Sin in Beseda Boga samega, čeprav si nesmrten, si se hotel zaradi našega zveličanja utelesiti iz svete Bogorodice in vedno device Marije (...), Ti, ki si eden od Svete Trojice, slavljen z Očetom in Svetim Duhom, reši nas!«

(bizantinska liturgija sv. Janeza Zlatoustega)

90. Ali je učlovečeni Božji Sin imel dušo s človeškim spoznavanjem?

Božji Sin si je privzel telo, oživljeno z razumno človeško dušo. S svojim človeškim razumom se je Jezus naučil veliko stvari z izkušnjo. A tudi kot človek je imel Božji Sin notranje in neposredno spoznavanje Boga, svojega Očeta. Prav tako je segal do skritih misli človeškega srca in popolnoma poznal večne načrte, ki jih je razodel s svojim prihodom.

91. Kako soglašata dve volji učlovečene Besede?

Jezus ima božjo voljo in človeško voljo. V svojem zemeljskem življenju je Božji Sin človeško hotel, kar je skupaj z Očetom in Svetim Duhom odločil za naše zveličanje. Kristusova človeška volja je pokorna; ne upira se in ne nasprotuje, temveč se podreja njegovi božji volji.

92. Ali je Kristus imel resnično človeško telo?

Kristus si je privzel resnično človeško telo, s katerim je nevidnega Boga napravil vidnega. Zato smemo Kristusa upodabljati in častiti na svetih podobah.

93. Kaj predstavlja Jezusovo srce?

Jezus nas je poznal in ljubil s človeškim srcem. Njegovo srce, prebodeno za naše zveličanje, je simbol tiste neskončne ljubezni, s katero Jezus ljubi Očeta in prav vsakega človeka.

94. Kaj pomeni izraz: »Spočet od Svetega Duha ...«?

To pomeni, da je Devica Marija spočela večnega Sina v svojem naročju od Svetega Duha in brez sodelovanja moža: »Sveti Duh bo prišel nadte« (Lk 1,35), ji je rekel angel ob oznanjenju.

Več partnerstev

Draga Petra! S kolegi nas večkrat odnese v isto debato: nekateri izmed njih vztrajno trdijo, da ne vidijo razloga, zakaj ne bi lahko nekdo imel več partnerjev hkrati, seveda pod pogojem, da so o tem seznanjeni in vsi sprejmejo skupne pogoje. Ne morem sprejeti tega stališča, vendar ga tudi ne znam zagovarjati. Kaj ti praviš na to?

Leona

Draga Leona! Najprej bi rada poudarila, da obstaja temeljna razlika med prijateljstvom in partnerskim odnosom (ko ob tem misliš na zvezo med fantom in dekletom, moškim in žensko). Lahko imamo različna prijateljstva, in dobro je, da jih imamo več, ki nas bogatijo intelektualno, čustveno in duhovno. Čeprav partnerski odnos zajema tudi prijateljstvo, pa je ta odnos v osnovi še drugačne narave. Je odnos med moškim in žensko (ali fantom in dekletom), ki želita ljubiti drug drugega v življenjski združitvi in v vzajemnem darovanju. Sveto pismo opisuje trenutek, ko Adam sreča Evo in jo prepozna za »svojo«, kot enega ključnih dogodkov v začetku stvarjenja. »To je zdaj kost mojih kosti in meso mojega mesa; zaradi tega bo zapustil mož očeta in mater in se držal svoje žene in bosta eno telo.« Mož tu ne izrazi samo veselja nad srečanjem žene, ampak tudi prepozna lastno identiteto, kdo je on sam.

Partnerski odnos, kot je zapisan v človekovo naravo, je tisti kraj, ki omogoča rast v podobnosti Bogu in združitve v ljubezni, ki pa par poveže tudi z Bogom. S poroko tako postane ljubezen resničnost, ki jo udejanja skupno življenje, v vsakdanji konkretnosti, sprejemanju, dajanju. »Dragocen si v mojih očeh, nezamenljiv, ker te ljubim.« Ljubim te popolnoma (oz. si to želim), zato ne iščem nadomestila za tvoje

nepopolnosti. Sprejemam tudi to, da mi ne moreš dati vsega.

Morda pa je to, da ne zmorem ljubiti drugega z njegovo nepopolnostjo ali da se mi zdi, da mi drugi ne daje dovolj, znamenje, da je tudi moja ljubezen nepopolna? V resnici je samo Eden, ki je sposoben ljubiti prvi in vnaprej, čeprav najbolj pozna naše omejenosti in greh. Zato tudi z Njim postane mogoče, česar sami ne zmoremo - če živimo ta odnos po evangeliju, postane Tisti, ki lahko izpolni neizpolnjeno.

Ali se ti zdi sprejemljivo imeti več partnerjev, je odvisno tudi od tega, kdo je zate drugi. Če greš v odnos do drugega z željo, da bi ljubila popolnoma - če ga ne jemlješ že vnaprej kot le prehodno izkušnjo, ampak kot človeka, ki ga želiš ljubiti, skupaj z njim v življenju nekaj zgraditi, tedaj postane bolj razvidno, da je »zgjolj pobiranje dobrih plati« pri drugem slepa ulica sebičnosti in

preračunavanja v odnosih - kar ne gre skupaj s teženjem po popolni ljubezni. Tu se kakšna kompromisarska varianta ne izteče. Vse je torej v tem, ali ljubiš partnerja scela, popolnoma in potem ni ne vprašanja ne možnosti za še enega ali več njih. Lahko pa se greš navidezno ljubezen, ki dopušča vse, tudi več partnerjev. Človek pa ni ustvarjen tako. Lep pozdrav.

Ana in Werner z Dunaja sta supaj že 41 let.

Petra

Vzroček

Podružnična cerkev Marijinega vnebovzjetja. Informacije: Župnijski urad Predloka, Predloka 14, 6275 Črni Kal. Dostop: z avtom. Glavni romarski shod: veliki šmaren.

Tam kjer se srečujeta istrski in kraški svet, nedaleč od malega koščka slovenske obale, ob izviru Rižane, ki prinaša življenje in rast vsej okolici in še dlje, so si naši predniki postavili cerkvico, posvečeno Materi Božji. Na samem, sredi doline, obdana s topoli, cipresami in drugim drevjem, vabi, naj si obiskovalec odpočije svojega duha v zbranosti. Zaradi vodnega izvira, od koder je speljan rižanski vodovod v vse kraje ob naši obali, je tudi cerkev ograjena z visoko žično ograjo.

O preteklosti kraja ni zapisano veliko. Že ime samo pa povzroča nekaterim težave. Najbrž ima zvezo z izvrom. Tu priteka na površje voda iz širokega kraškega zaledja, ki seže na drugo stran Slavnika v Matarsko podolje. Voda, ki je v teh krajih življenjsko pomembna, je vedno privabljala ljudi, da so se naseljevali ob njej. V okolici boste našli stara naselja s čudovitimi cerkvicami. Prav blizu so svetovno znane Hrastovlje ali pa Zanigrad. Zadnji je postal znan po motivu iz tamkajšnje cerkve, ki ga je uporabil za božična voščila leta 1990 papež Janez Pavel II.

Zgodovinarji pravijo, da je bil verjetno na Vzročku leta 804 tisti shod, kjer se je obravnaval rižanski placit. Z njim naj bi uredili sporne odnose med staroselci, ki so se ob selitvah narodov obdržali v obalnih mestih, in priseljenim slovenskim prebivalstvom. Zopet, tokrat izrecno, se Vzroček omenja v dokumentih leta 1580. V 16. stoletju sta namreč k slavi in pomembnosti božjepotne cerkve pripomogli Marijini bratovščini iz Predloke in Kubeda, ki sta imeli v njej svoj sedež. Ti dve je 21. februarja 1580 vizitator Avguštin Valiero iz Verone združil v eno. Pri tem je zapisal tudi pravice in dolžnosti njenih članov. Župnikoma iz Predloke in Kubeda, ki sta maševala po njihovem namenu, je morala bratovščina za to vsako leto darovati dve meri vina. V ljudskem izročilu je ohranjen spomin na romanja ob Marijinih praznikih. Posebno obiskani so bili romarski

shodi na veliki in mali šmaren ter v začetku adventa in posta. Z največjimi shodi pa so bili povezani tudi semnji, saj je bila velika množica, ki se je sem zgrnila iz Istre, s Krasa in z obale, najboljša priložnost za izmenjavo dobrin.

Današnja podoba je dobila cerkev pred drugo svetovno vojno. Takrat je bila zadnjič temeljito obnovljena. Sredi tridesetih let, ko so Italijani od tod napeljali prvi veliki vodovod, so tudi prenehali pokopavati mrtve. O nekdanjem pokopališču zdaj priča le ohranjen zid, ki obdaja cerkev. Današnja cerkvena oprema je skromna. Najdragocenejša sta seveda Marijina slika in kip. Tega zadnjega so obnovili pred vojno v Trstu, nato pa ob velikih slovesnostih iz župnijske cerkve v Predloki prenesli na Vzroček. To ni bila takrat le velika verska manifestacija, ampak tudi narodna, saj so Italijani preganjali vsak shod, kjer se je govorilo slovensko. Novi časi so tudi v teh krajih osiromašili versko življenje. Ni več velikih romarskih shodov niti semnjev. Marijina cerkev na Vzročku zdaj najbolj zaživi o velikem šmarnu, ko se tu zberejo verni Istrani, prebivalci bližnjih vasi in od drugod. Če se boste kdaj v tem času pridružili reki turistov, ki na naši obali išče osvežitve, na veliki šmaren obiščite Vzroček. Doživeli boste vernost tukajšnjega prebivalstva, ki se včasih zdi skrita ali pozabljena. Ob takih dneh pa privre na dan kakor sveža voda iz bližnjega izvira.

Evropskost slovenskih katoličanov

Nedavno so v Sloveniji poslali v medijski prostor vest, da nekateri v Evropi razmišljajo o skupnem naddacionalnem, (verjetno je mišljen naddržavni), učbeniku zgodovine. Kako lepa ideja! Nemški otroci bi se v šoli učili tudi o slovenski zgodovini. V slovenskih šolah bi se učili o pogumnih katoliških Ircih, nekdanjih vplivnih Litavcih ... Ni kaj! Genialna ideja za naivneže! In takih je v vrstah slovenskih katoličanov veliko. Zato se jim je po drugi svetovni vojni zgodilo, kar se jim je. Zato imajo v slovenskem glavnem mestu oblast, kot jo imajo. Podobno se dogaja tudi drugod po Evropi in Slovenci oziroma slovenski katoličani nismo v neumnostih nobena evropska posebnost!

Zamisel o skupnem evropskem učbeniku zgodovine je ali dobronamerna, vendar naivna, ali pa lumparija. Njena žrtev bi bili predvsem majhni narodi, ki bi se morali odpovedati velikemu delu svoje zgodovine, ker nas je toliko, kot nas pač je. Skupen evropski učbenik namreč ne more biti povzetek zgodovin vseh evropskih narodov, ampak nekakšna mešanica ali boljše zmes po nekem kriteriju sorazmernosti.

Si lahko predstavljate, kako naj bi prišla Evropa do skupnega evropskega učbenika, če še do evropske ustave ne more, če ne more sprejeti v uvod ali preambulo omembe krščanstva?

Vprašanje skupnega evropskega učbenika zgodovine moramo izrabiti za razmislek o našem odnosu do Združene Evrope.

Slovenci smo bili dejansko v Evropi do naše vključitve v staro ali prvo Jugoslavijo. Potem se je začela naša pot navzdol. Pravzaprav druge niti ni bilo, toda kljub temu ne moremo zanikati, da v sedmih desetletjih Ju-

goslavije nismo izgubili velikega dela evropske identitete, ki jo sedaj s tolikimi napori iščemo. Naša evropska identiteta je bila dvojna: krščanska oziroma katoliška in habsburška, če smo malo neprecizni. Ni bilo vse idealno, toda nismo samo preživeli, ampak smo se tudi razvili. Zakaj? Ker smo

ostali zvesti slovenstvu, ker so se slovenski prvi duhovniki odločili, da bomo Slovenci v cerkvah molili slovensko! V številnih primerih se je slovenstvo poistovetilo s katolištvom.

Danes ne moremo več trditi, da je dober Slovenec tudi dober katoličan. Kljub temu pa tudi ne moremo zanikati, da je odpad od vere pogosto povezan z odpadom od naroda. Če sedaj zgodbo obrnemo, potem moramo ugotoviti, da moramo biti Slovenci, če želimo obstajati kot evropski narod, najprej zvesti sami sebi. S potujčevanjem Evropi nič ne prinašamo, ker svojo identiteto izvotlimo, nismo več izseljenci ali priseljenci, ampak pritepenci, ljudje brez vsebine, ljudje, ki iščejo nove gospodarje. Nikoli ne bo Evrope brez jezika in brez kulture, katere temelj je jezik. Zgodovina krščanstva nas uči, da jezik oziroma različni jeziki niso ovira v življenju neke velike skupnosti, ampak sta to predvsem napuh in prevzetnost na eni, in podrepanstvo na drugi strani. Evropski katoličani in znotraj njih tudi slovenski, bi lahko s svojo zgodovinsko izkušnjo pomagali. Evropi, ki naenkrat ne ve ne kam, ne kod, še najmanj pa kako. Mirne duše pa se je pripravljena odpovedati krščanstvu, ki je njena edina duhovna vez.

Nekdanje zahodnoevropske katoličane je v veliki meri razvodenila pop (ne)kultura, »komunistične« zlom komunizma in hlantanje za potrošniško družbo. Mislim, da smo oboji že plačali dovolj velik davek času in velikim spremembam, in da bi ponovno kazalo stopiti trdno skupaj. Ne zaradi učbenika, ampak zaradi nas, ki za svojo versko svobodo potrebujemo združeno Evropo. Ta pa ima smisel le, če bomo ostali Slovenci!

Stane Granda

Rafaelova družba danes

Poleg dejavnosti, ki smo vam jih predstavili v prejšnji številki, je Rafaelova družba v preteklem letu pripravila še nekaj drugih dogodkov. Mnogim romarjem, ki se udeležujejo Srečanja treh Slovenij na Svetih Višarjeh, je dobro poznan Ehrlichov dom, ki pa je še posebno zaživel v juliju, ko se je v njem odvijal študijsko-počitniški teden za mlade. Deset »uka željnih« študentov si je poleg oddiha zaželelo v teh počitnicah napolniti svoje glave z novim znanjem. Mladi so se v sproščenem vzdušju prek predavanj in pogovorov poglobljali v življenje in delo dr. Lamberta Ehrlicha in v problematiko zamejskih Slovencev. Še posebno doživeto je bilo srečanje z zamejci iz Ziljske doline s Koroške. Za razvedrilo so se mladi povzpeli na bližnje vrhove in se sprehodili do Rabeljskih jezer ter obiskali korita Predilnice.

Prav tako so dogajanje v našem domu na tromeji popestrili Ehrlichovi dnevi v novembru pod mentorstvom prof. dr. Roberta Petkovška. Udeleženci so se posvetili dvema temama, filozofskim temeljem nacionalne identitete in ozaveščanju slovenskega prostora o izseljenstvu.

S Poletnim festivalom mladih, ki je potekal od 24. do 30. julija, smo želeli v program Rafaelove družbe povabiti mlade Slovence iz Slovenije in tujine. Ob splošni mladinski dejavnosti, ki je vključevala športno, filmsko, domoljubno, promocijsko-turistično, dramsko in glasbeno aktivnost, je festival združeval na eni strani lokalno slovensko raven, na drugi evropsko, obenem pa z neposrednimi srečanji vključeval povezovanje in aktualizacijo izseljenske problematike. Poleg dramske delavnice pod vodstvom mag. Andreja Vajevca so se mladi lahko udeležili kolesarjenja po Sloveniji ali peš romanja iz Moravč na Pohorje. Festival se je zaključil z javno prireditvijo, na kateri so udeleženci svoja doživetja in rezultate dramske delavnice predstavili širši javnosti.

V okviru obhajanja 100-letnice Rafaelove družbe smo v sodelovanju z Mladinsko informacijskim centrom pri-

pravili pet javnih razprav o prihodnosti Evrope. Tematike celotnega sklopa so poskušale zajeti vse bistvene teme, ki se javljajo ob vprašanju prihodnosti slovenske skupnosti doma in po svetu. Izbrali smo strokovnjake, ki so priznani poznavalci obravnavanih tem. Kratkemu predavanju posameznega gosta je sledila debata, v kateri so predavatelji soočali argumente, vključili pa so se tudi poslušalci z vprašanji in mnenji. Javne razprave o prihodnosti Evrope so bile razporejene od februarja do oktobra, izvzeti so bili poletni meseci, potekale pa so v Duhovnem središču sv. Jožefa v Ljubljani.

Prva Javna razprava na temo »Nacionalna identiteta v Evropi« je potekala 30. marca. Na razpravi sta sodelovala doc. dr. Bojan Žalec in dr. Dean Komel. Soočili smo se z vprašanjem obstoja nacionalne identitete v Evropi in obstojem slovenskega naroda, kakšne so naše možnosti razvoja in nacionalnega preživetja znotraj številčno močnejših evropskih narodov in kakšno odgovornost pri tem nosimo mi. Predavatelja sta spregovorila o pomenu naroda, o osebnih in nacionalni identiteti, o vlogi religije in šolstva kot pomembnih dejavnikov pri ohranjanju nacionalne identitete.

Druga javna razprava na temo »Rodnost in prebivalstvena politika v Evropi« je potekala 20. aprila. Okrogla miza je prikazala stanje in perspektive različnih okolij ob zdajšnjih trendih, predavatelji pa so poskusili odgovoriti tudi na vprašanje, kako naj se trend obrne in kakšni ukrepi bi omogočili zadosten naravni prirast. Ob tem smo se posvetili tudi vprašanju vračanja Slovencev iz tujine.

Se nadaljuje

Udeleženci višarskega tedna so spoznavali življenje in delo dr. Lamberta Ehrlicha ter problematiko zamejskih Slovencev.

Iz komentarja ...

Jurij Paljk v Družini

Odrpto pismo duhovnikov novogoriškega pastoralnega območja italijanskemu predsedniku Napolitanu po njegovih grobih izjavah na račun »Slovanov« v nesrečnem nagovoru na dan spomina, s katerim se v Italiji spominjajo istrskega povojnega eksodusu in svojih žrtev ob koncu vojne, je lep primer, kako bi se bilo potrebno pogovarjati in razmišljati. Vprašanje pa je, ali bo pismo primorskih duhovnikov doseglo svoj namen, saj je bilo in bo objavljeno le v pretežno slovenskih časnikih. Na italijanski strani zaenkrat še nismo zasledili nobene omembe tega pisma, kar je sicer stara in že stokrat povedana stvar, a dejstvo je, da je dialog med tistim, ki noče slišati, in tistim, ki skuša nekaj dopovedati, vedno nemogoč. In kaže, da je tako in bo tako tudi (vsaj za nekaj časa še gotovo!) ostalo.

Napisal sem, da je bil nagovor italijanskega predsednika »nesrečen«, ker je spet odprl nikdar zacelejeno rano povojnih pobojev, ki jih je italijanski predsednik ponovno prikazal kot barbarsko dejanje »Slovanov«. Iz njegovega nagovora je bilo čutiti tudi izrazito odklonilen odnos do »Slovanov«, ki naj bi po njegovem imeli »ekspanzionistične težnje«. Za kakšne težnje po italijanskem ozemlju gre, italijanski predsednik ni povedal, kot seveda tudi ni povedal, kako bi lahko ob Italiji živeči »Slovani«, ki jih je zelo malo v primerjavi s številnejšim italijanskim narodom, osvojili italijansko ozemlje.

Jasno, da zavestno poudarjam nekatere besede in misli, ki jih je bil italijanski predsednik izrekel, ker smo Slovenci, ki živimo v Italiji, zares že čez glavo siti tega, da se vsako leto znova (pred vsakimi volitvami pa vedno!) obnovi stara »štoria« o tem, kako da smo »Slovani« krvoločna drhal, ki da je pobijala nedolžne Italijane in jih metala v brezna »samo zato, ker so bili Italijani«. Ta krilatica, da smo »Slovani« pobijali in metali v brezna po drugi vojni »ljudi samo zato, ker so bili Italijani«, se je v Italiji zelo dobro prijela, z njo nam strežejo nenehno in ob vsaki priložnosti.

Če se spominjate filma Italijani dobri ljudje (»Italiani brava gente«), boste razumeli, kaj pomeni, da se v Italiji v javnosti še vedno kot dejstvo razširja, kako da so Italijani v bistvu dobri ljudje, ki niso nikdar ničesar za-

grešili. In vprašali se boste, kako je mogoče, da sami ne razmislijo, kaj je povzročil fašizem. A povprečen Italijan ne ve veliko o fašizmu, niti tega ne, da so Italijani imeli med drugo svetovno vojno tudi svoja taborišča za »Slovanek«. O Rabu v sredstvih javnega obveščanja ne govorijo veliko (če sploh!) in o bližnjem Gonarsu tudi ne, kot da fašizma nikdar ne bi bilo, kar je najbolje ubesedil nekdanji italijanski premier Berlusconi, ko je pred leti v javnosti dejal, da je bilo Musso-linijevo pošiljanje ljudi v konfinacijo v bistvu samo pošiljanje ljudi na počitnice.

Marko Pečauer v Delu

Na slovenskem političnem prizorišču se dogajajo velike spremembe. To je sicer tako očitno, da za tako ugotovitev ne potrebujemo ravno javnomnenjske raziskave, vendar rezultati ankete Dela to lepo kažejo. Razmerja med političnimi strankami so že opazno drugačna, kot so jih pokazale zadnje volitve, še posebno na levici.

Javnomnenjska podpora LDS, ki je bila nekoč najmočnejša opozicijska stranka in je imela v parlamentu le malo manj poslancev kot vodilna vladna SDS, je padla pod vse zgodovinske meje in tudi pod psihološko mejo desetih odstotkov. To se dogaja hkrati s tem, ko je LDS v parlamentu ostala že brez šestih poslancev, ki so prestopili med samostojne, tako da tudi njena realna moč v parlamentu čedalje bolj slabi. Vprašanje je, kaj je bilo prej, a kot čedalje več poslancev LDS ne prepozna več kot svojo stranko, tako tudi vse več volivcev te stranke ne prepozna za svojo.

Raste pa podpora SD. Tolikšen delež glasov, kot ga je dobila v tokratni anketi Dela, ni dobila še nikoli. Videti je, da se volivci, ki so se odvrnili od LDS, v ne tako majhnem deležu odločajo za SD. Morda jim bodo kmalu sledili tudi poslanci. Za zdaj ima LDS še vedno skoraj dvakrat toliko poslancev kot SD. Ne glede na to pa bo realni politični vpliv slednje v prihodnje še naraščal.

Glasovi tistih, ki so obupali nad LDS, ne prehajajo na nasprotni politični pol. Delno se selijo k SD, čedalje bolj pa je opazno, kot je razvidno tudi iz ankete Dela, da ta del javnosti pričakuje neko novo levo stranko. Zdi se, da se zamere do vladne strani povečujejo, LDS pa v očeh tega dela javnosti izgublja zato, ker ni sposobna dati glasu temu nezadovoljstvu in ponuditi alternative, ampak se izgublja v notranjih sporih.

Na kratko ...

Na strateškem svetu vlade RS za zunanjo politiko, ki se je sestel v razširjeni sestavi na razpravi o odnosih s Hrvaško, so se dogovorili za redna srečanja sveta. Udeleženci posveta so se strinjali, da je treba »opustiti medsebojne, strankarske politične razlike in preiti k soglasni, čimbolj enotni zunanji politiki, ko gre za odnose med Slovenijo in Hrvaško«. Prav tako so se dogovorili tudi za pripravo seznama o vseh spremembah, ki so se zgodile na meji med državama po 25. juniju 1991 in ki so v nasprotju s sklepi Badinterjeve komisije, v katerih med drugim piše, da so vsakršni enostranski ukrepi katerekoli države neveljavni.

*

Veljati je začel zakon o verski svobodi, ki na novo določa pravice in merila za registracijo verskih skupnosti. Z zakonom naj bi na novo in v skladu z evropskimi in drugimi modernimi standardi ter mednarodnimi dokumenti uredili področje verske svobode. Zakon cerkve in druge verske skupnosti opredeljuje kot splošno koristne organizacije, verska skupnost pa se lahko registrira, če ima vsaj sto polnoletnih članov - slovenskih državljanov oziroma tujcev, ki imajo stalno prebivališče v Sloveniji - ter če izkaže delovanje v Slo-

veniji v zadnjih desetih letih. Registracija je predpogoj za priznavanje določenih pravic. Zakon vključuje tudi določbe o verski duhovni oskrbi v vojski, policiji, zavodih za prestajanje kazni ter bolnišnicah in socialno-varstvenih zavodih. Država bo verskim uslužbencem krila prispevke za pokojninsko in zdravstveno zavarovanje od osnove, ki je določena najmanj v višini 60 odstotkov povprečne mesečne plače. To bi ob povprečni plači 1275 evrov, kot je predvideno za leto 2007, pomenilo, da bi država krila približno 166 evrov za prispevke posameznega duhovnika mesečno.

*

Deželni svet Furlanije-Juljske krajine (FJK) je s 33 glasovi za, ki jih je prispevala leva sredina, in 25 proti sprejel nov deželni volilni zakon. Kot piše tržaški Primorski dnevnik, zakon prinaša t. i. evropski model zastopstva, ki bo olajšal izvolitev predstavnikov slovenske narodne skupnosti. Odločitev sveta FJK je že pozdravil Svet slovenskih organizacij (SSO). Izglasovani evropski model zastopstva, ki je že predviden v italijanski zakonodaji za evropske volitve, daje manjšinski stranki možnost izvolitve svojega predstavnika v povezavi z večjo stranko. Ta model za manjšinsko stranko predvideva 1-odstotni volilni prag, ki mora v povezavi z drugo preseči 4-odstotni prag.

Kulturno društvo Franc Požun Zabukovje je nastopilo med rojaki v Berlinu.

Letošnjo zimo si bodo mnogi zapomnili po nadpovprečno visokih temperaturah in skromni snežni odeji, kar je še posebej prizadelo smučišča. Kot ugotavljajo v Združenju slovenskih žičničarjev, je precej upadel obisk na manjših smučiščih, medtem ko imajo npr. na Kaninu najboljšo sezono v zadnjih 15 letih. V primerjavi z lansko rekordno zimo, ko so na 44 slovenskih smučiščih zabeležili rekordnih 1,94 milijona smučarjev, bo obisk letos skoraj 60 odstotkov manjši.

Čeprav postaja rak z razvojem novih načinov zdravljenja v čedalje več primerih ozdravljiv, v Sloveniji vsako leto za to hudo boleznijo oboli skoraj deset tisoč ljudi, v celjski regiji pa približno 1100 prebivalcev. V letu 2005 je na Celjskem zaradi raka umrlo 755 ljudi, med njimi 351 žensk, ki jih najbolj ogroža rak dojk, in 404 moških, ki večinoma zbolevajo za pljučnim rakom.

Cene življenjskih potrebščin so bile februarja v primerjavi z januarjem nižje za 0,2 odstotka. Tako je Slovenija tudi drugi letošnji mesec beležila deflacijo. Negativna rast je bila posledica 0,2 odstotka nižjih cen blaga in 0,1 odstotka nižjih cen storitev. Inflacija na letni ravni se je februarja znižala z januarskih 2,7 odstotka na 2,1 odstotka, povprečna letna inflacija pa je ostala na januarski ravni 2,5 odstotka.

Tradicionalni že 14. pohod po Jurčičevi poti od Višnje Gore do Muljave je na plano zvalil številne Slovence. Na 15 kilometrov dolgo literarno pot po razgibani dolenski pokrajini, kjer je živel in delal slovenski pisatelj Josip Jurčič, se je kljub malce slabšemu vremenu po-

dalo okoli 10.000 ljudi, kar je največje število doslej. Ideja o Jurčičevi poti se je porodila ob 150-letnici rojstva našega prvega romanopisca. Vsako leto se prvo soboto v marcu številni pohodniki udeležijo poti, ki so jo leta 1998 podaljšali s šolsko potjo do Krke. Pot se začne v Višnji Gori, kjer je Josip Jurčič preživel del učnih let, in teče po bližnji okolici.

Jolanda Čeplak je na dvoranskem EP v Birminghamu na 800 metrov s časom 2:00,00 za Rusinjo Oksano Zbrožkovo in Ukrajinko Tatjano Petljuk zasedla 3. mesto, potem ko je vodila po prvi polovici teka. »Štartala sem še premalo udarno, zato v finišu nisem mogla pričakovati zmage. Kljub temu sem presrečna, saj pred enim letom na poškodovani nogi nisem mogla niti stati,« je izjavila Čeplakova. Matic Osovnikar pa je na 60 metrov s časom 6,63 za tri stotinke zgrešil bro-nasto kolajno.

Dohodninske obrazce za leto 2006, v katerih bodo že podatki izplačevalcev dohodkov, je davčna uprava zavezancem začela pošiljati po 15. marcu. V davčni upravi podatke zdaj urejajo, pri načrtovanju pošiljk pa morajo upoštevati tudi dnevno zmogljivost pošt - ta lahko v enem dnevu poskrbi za 100.000 dohodninskih pošiljk. Po zakonu o dohodnini mora davčna uprava delno izpolnjene obrazce razdeliti do konca marca. Teh od nje ne bodo dobile osebe z dohodki iz tujine, o katerih davčna uprava nima kontrolnih podatkov o izplačilih v letu 2006. Ti in drugi zavezanci z obdavčljivimi dohodki, o katerih davčna uprava ni dobila podatkov izplačevalcev, so po zakonu o dohodnini sami

Trobilna sekcija gasilskega pihalnega orkestra pod vodstvom Daniela Ivše že drugič v Berlinu.

dolžni poskrbeti za dohodninsko napoved in jo kakor drugi zavezanci oddati do konca aprila.

V javnosti še vedno odmeva primer družinske tragedije v Zdenski vasi, kjer je 35-letni storilec zaradi sporov glede skrbništva nad otroki in plačevanja preživnine umoril nekdanjo ženo in njene starše, po dejanju pa si je sodil sam. Storilec ni imel dovoljenja za nošenje strelnega orožja. V lanskem letu je bilo vloženih 4126 vlog za pridobitev nabavnega dovoljenja za varnostno, športno in lovsko orožje, od tega so jih pristojne upravne enote zavrnilo 13. Kazni za nedovoljeno posedovanje orožja so v Sloveniji razmeroma nizke: 250 evrov za posameznika in 800 evrov za pravne osebe.

Nova Ljubljanska banka, Banka Celje, Nova KBM in Abanka Vipa so z uvedbo provizije za svoje komitente pri dvigu gotovine na bankomatu drugih bank v višini 80 tolarjev na isti dan, 20. februarja 2006, kršile zakon o preprečevanju omejevanja konkurence, meni varuh konkurence. »Navedeno ravnanje predstavlja usklajeno ravnanje o pogojih poslovanja na trgu, katerega cilj je preprečevati, ovirati oz. izkrivljati konkurenco v Sloveniji,« so zapisali v odločbi, objavljeni na spletni strani urada.

Po napovedih generalnega direktorja davčne uprave Ivana Simiča bodo papirne obrazce za leto 2006 dobili tudi zavezanci, ki so lani dohodnino napovedali z digitalnim potrdilom po elektronski pošti. Že zdaj je mogoče napovedati tudi, katere skupine prebivalcev od davčne uprave delno izpolnjenih obrazcev za napoved

dohodnine ne bodo dobile. Davčna uprava obrazcev ne bo poslala osebam, ki so leta 2006 z obdavčljivimi dohodki, ki jih našteva dohodninski zakon, zaslužile manj od zneska splošne olajšave, do katere imajo pravico vsi zavezanci - ta za vse leto 2006 znaša 604.330 tolarjev ali 50.361 tolarjev na mesec. Osebe z dohodki, nižjimi od te olajšave, delno izpolnjenega obrazca ne bodo dobile, lahko pa za napoved poskrbijo same, če so med letom plačale akontacijo za dohodnino in jo želijo dobiti nazaj - če davčna uprava njihove dohodninske napovedi ne bo dobila, jim sama ne bo vrnila medletne akontacije dohodnine, ker to ni njena uradna dolžnost.

Ženske v Sloveniji povprečno živijo 81,3 leta, kar je dobrih sedem let več kot moški. Na splošno gledano so slovenske ženske tudi bolj izobražene, vendar pa je med njimi več brezposelnih kot med moškimi. V teh pogledih je stanje v Sloveniji podobno kot v ostalih državah Evropske zveze, po drugi strani pa so pri rodnosti Slovenke, ki rodijo povprečno (le) 1,26 otroka, na dnu lestvice, kažejo podatki evropskega statističnega urada Eurostat. V drugi četrtini leta 2006 je bilo med slovenskimi ženskami, starimi od 25 do 59 let, 25,5 odstotka takšnih z visokošolsko izobrazbo. Pri moških je bil ta delež manjši in je znašal 18,8 odstotka. Po drugi strani pa so ženske mnogo slabše pri računalniških znanjih - med Slovenkami, starimi od 16 do 74 let, jih kar 47 odstotkov ne obvlada niti osnov, le 20 odstotkov pa jih to področje zelo dobro pozna. Medtem ko je povprečna rodnost v 27 državah EZ leta 2005 znašala 1,51 otroka, je v Sloveniji dosegla le 1,26 otroka.

V Berlinu je za zabavo in ples igral ansambel Posavski muzikanti s pevko Marjetko Petelinc.

A N G L I J A

LONDON

Kakor vedno je bila tudi letos na drugo nedeljo v februarju, 11. februarja, slovenska maša v kapeli doma. Udeležba je bila kar dobra, saj smo obhajali prvo obletnico odhoda v večnost naše drage Brune Lavrič iz Londona in 30. dan, kar je odšla (sredi januarja) k Bogu naša nepozabna, nekdanja dolgoletna voditeljica slovenske sekcije BBC-ja London, Anka Stuttard-Žebot iz Chigwella pri Londonu.

Prijetno presenečenje pri maši pa je bila za vse nas navzočnost našega mladega rojaka iz Walesa, Tonija Pristavca, ki je tokrat po mnogih letih prvič prišel k slovenski maši v kapelo »Našega doma« v Londonu. Tonijev oče je pokojni Ferdo Pristavec (doma iz Borovnice) in mati Valizanka (tudi že pokojna). Ko je pred davnimi leti nekaj časa živel v Sloveniji in kot odličen glasbenik

Krst pri Brcarjevih v Castelfordu

dirigiral v ljubljanski operi, se je zelo dobro naučil slovenskega jezika. Upamo, da ga bo sedaj, ko živi v Londonu, pot še kdaj pripeljala v kapelo »Našega doma«.

Bogoslužje ob začetku postnega časa smo slovesno obhajali po vseh katoliških cerkvah na Otoku na pepelnično sredo s sv. mašo in obredom pepeljenja. Prav tako tudi v kapeli »Našega doma« v Londonu.

Vsem draga gosta mesecev februarja in marca sta bila v »Našem domu« duhovnika: mladi pater Franček Bertolini iz Bruslja in stari znanec ter prijatelj naše slovenske skupnosti v Angliji, pater Ja-

nez Mujdrica - misijonar iz Zambije. Oba sta duhovnika Družbe Jezusove - jezuita.

Krst pri Brcarjevih v Castelfordu

V nedeljo, 14. januarja, je bila v župnijski cerkvi sv. Jožefa v Castelfordu krščena Amy Elizabeth Weissenborn, hčerka Andyja in Jožice Weissenborn, roj. Brcar ter vnukinja naše dobre Pepce in pok. Izidorja Brcarja. Amy je bila rojena 6. novembra 2006 kot prvi otrok naše vsem drage Brcarjeve Jožice. Pri krstu pa je imela hčerka Amy kar dva botra in dve botrici. Kot prva botra sta bila brat mamice Jožice, Anton (Tony) Brcar in sestra Maria Barnes, roj. Brcar. Druga dva pa sta bila družinska prijatelja Kate in Carl Beaumont. Krstitelj je bil prav tako velik prijatelj Brcarjeve družine, slovenski duhovnik, župnik v Leedsu, gospod Peter Kravos. Pri krstu Amy se je zbralo veliko sorodnikov in prijateljev Brcarjeve družine in prav tako svojcev in prijateljev mlade družine Weissenborn.

Čestitamo staršema, Jožici in Andyju ter Pepci, ki je že v tretje postala stara mama (babica). Mali Amy

Po krstu Amy, hčerke Jožice Brcar Weissenborn

Betki, ki je pri krstu postala božji otrok, pa želimo polno božjega blagoslova in varstva Božje Matere Marije ter angelov varuhov. S. C.

Zlati poročni jubilej sta obhajala Alma in Maks Gregorec iz Kempstona.

V soboto, 3. marca, smo v župnijski cerkvi v Kempstonu pri Bedfordu s slovensko zahvalno mašo obhajali zlato poroko, vsej slovenski katoliški skupnosti v Angliji dragih rojakov, Maksa in Alme Gregorec. Pred 50 leti, 2. marca 1957, sta se poročila v župnijski cerkvi sv. Jožefa na Midland Road v Bedfordu. Poročil pa ju je že zdavnaj pokojni takratni župnik za Slovence v Angliji msgr. Ignacij Kunstelj. Alma je Beneška Slovenka, Maks pa je »fant zelenega Štajerja«, doma iz župnije Sv. Jurij ob Ščavnici. Njun zakon je bil srečen, saj sta si ustanovila lep dom z družino dveh otrok: hčerko Lojzko in sinom Romanom. Sedaj sta naša zlatoporočenca tudi stara starša dvema vnukinjama in vnuku.

Ob njunem zlatem poročnem jubileju naša slovenska katoliška skupnost v Angliji Almi in Maksu

čestita in želi polno božjega blagoslova za njuno zdravje, srečo in zadovoljstvo ter vse drugo dobro. Vsi skupaj pa jima kličejo: »Na mnoga leta!«

Anka Stuttard-Žebot, voditeljica slovenskega oddelka BBC-ja v pokoju, je odšla v večnost.

14. januarja je nadvse mirno, kar sredi spanja na svojem domu v Chigwellu, odšla v večnost naša dobra Anka Stuttard-Žebot, v starosti 88 let. Po njenem zunanem izgledu in bistrini duha pa ji nihče ne bi bil prisodil več kot 60.

Rojena je bila 29. septembra 1918 v Mariboru, v znani Žebotovi družini petih otrok: treh bratov in dveh sester. Njen oče je bil član takratnega jugoslovanskega parlamenta in mariborski župan in je leta 1919 igral pomembno vlogo pri znanem zgodovinskem sporazumu v Versaillesu, ki je določal nove slovenske meje z Avstrijo. Ko je Anka pri 18-tih letih potovala v jezikovno šolo v Švico, je tajnik nje-nega očeta moral potovati z njo prek Avstrije, da ji je zagotovil varnost na potovanju. Njena mlada leta, vse do kakega 23. leta starosti,

Pokojna Anka Stuttard in njen mož Geoffrey

so bila verjetno najsrečnejša leta njenega življenja.

Ta mladostna sreča pa je bila nenadoma končana leta 1941, ko so Nemci okupirali vzhodno in Italijani zahodno Slovenijo. Ankin oče, Franjo Žebot, je bil takoj aretiran in poslan v Dachau, kjer je umrl aprila 1945, samo dva meseca pred osvoboditvijo tega koncentracijskega taborišča. Skoraj vsi člani družine razen Anke so drug za drugim prebegnili v italijansko cono. Anka je ostala v Mariboru zato, ker je skušala priti do kakih novic o očetu. Toda nekega zgodnjega jutra jo je zaprl Gestapo in z 80 ugle-dnimi (vidnimi) Slovenci natrpal na živinski tovornjak (kamion), ki jih je po treh dneh vožnje odložil sredi polja nekje v Srbiji. Ljudje bližnjih vasi so jih obkročili in kakor da bi se bil zgodil mali čudež, je vaški poglavar kričal v srbskem jeziku vprašanje: »Ali je slučajno med vami kak član Žebotove družine?« Izkazalo se je, da je bil ta človek prijatelj Ankinega očeta in član beograjskega parlamenta. Vzel je Anko na svoj dom, a ji je

Zlati poročni jubilej Maksa in Alme

povedal, da bo preveč nevarno, če bi ostala tam. Zato jo je skrivaj, s ponarejenimi papirji, spravil v anonimnost Beograda. Tam ji je prek vplivnih zvez priskrbel zanimivo službo. Jugoslovanska kraljeva družina je pobegnila v Veliko Britanijo, dežela pa je ostala pod vodstvom treh regentov. Anka je dobila službo pri enem od treh kot hišna učiteljica jezikov njegovemu sinu in hčerki. Ostala je pri njih dobro leto, a vedno je živela z mislijo, da se vrne k svoji družini v Ljubljano, ki je bila v italijanski coni. Njena družina ji je preskrbel ponarejen rojstni list. Anka je nato polna strahu odšla k poveljstvu Gestapa, kjer so dokument sprejeli kot avtentičen in odšla je na pot, sicer zaskrbljena, vendar je uspešno prišla do svoje družine. Anka se je v tem času odločila za študij še enega jezika - angleščine.

Nato je prišla še druga nesreča. S koncem vojne so vsi upali, da bodo zavezniki zavzeli Slovenijo, toda Jaltska konferenca je dodelila Slovenijo sovjetskemu imperiju in tako komunistom. Žebotovo družino so tudi komunisti sovražili: eden od bratov je komaj ušel atentatu. Tako sta se Anka in Dora podali le z nahrbtniki na ramah v britansko cono Avstrije.

»In ko sta prišli na Koroško, se je Anka postavila na sredo ceste in ustavila britansko vojaško patroljo. Rekla jim je, da je na strani zaveznikov in da bi hotela poizvedeti o svojem očetu v Dachau in prosila, če bi lahko govorila s poveljništvom. Anka in njena sestra Dora sta bili nato pospremljeni v moj urad. To je bilo moje prvo srečan-

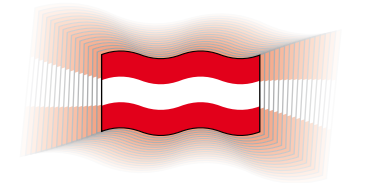
je z njo. Takoj smo spoznali, kako koristno bo njuno znanje jezikov. Tako sta bili Žebotovi sestri zapri-seženi pri britanski obveščevalni službi in postali uradni prevajalki v britanski vojski. Kot večino ljudi, ki so prihajali v stik z njo, je tudi mene očarala njena privlačnost in tudi v meni je morala Anka videti nekaj privlačnega. Že v Cambridgeu sem januarja 1946, s pomočjo predstojnika mojega kolegija, ki je govoril z nekom iz »Home Office«, dosegel, da je Anka dobila uradno dovoljenje za vstop v Anglijo. Poročila sva se v Cambridgeu 11. septembra 1946. Kot lahko sklepate, sva lani obhajala diamantni (60 letni) poročni jubilej. To je bila poroka na hitro, ker nama je »Home Office« dal ultimatum, da se poročiva v šestih tednih ali pa bi morala Anka oditi nazaj v taborišče v Avstriji. Nadaljeval sem svoje študije in Anka je delala na univerzitetnem uradu za doktorske naloge in prevode. Živela sva od moje skromne štipendije in njene majhne plače. Kasneje sta se nama iz Avstrije pridružili še Ankina mama in njena mlajša sestra Dora. Mamica je živela z nama do svoje smrti in, kot Anka, odšla v večnost v naši hiši v Chigwellu.

Končno pa sta, najprej Dora in nato še Anka, dobili zaposlitev na slovenskem oddelku Svetovne službe BBC-ja. Skupaj z Dorinim možem, talentiranim Dragom Lavrenčičem, sta bili hrbtnica slovenskega programa.

Oktober 1986 se je Anka upokojila z BBC-ja, jaz pa z Univerze. Zadnjih 20 let, kot 40 let pred upokojitvijo, je skrbela zame. Bil sem

morda najbolj negovan moški v Chigwellu. Imel sem res najbolj zvesto in ljubečo ženo.«

Navedek je iz poslovnega govora Ankinega moža Geoffreyja Stuttarda pri pogrebni maši 27. januarja 2007.

A V S T R I J A

DUNAJ

Bila so leta, ko smo imeli v našem Pastoralnem centru trikrat na leto zabavo s plesom. Potem so se ljudje sčasoma očitno naveličali veseljačenja, saj so bili obiski zabav pri nas vedno skromnejši. Ljudje so postajali starejši in so imeli vedno manj volje zvečer odhajati z doma. Več ali manj so bili zadovoljni s televizijskim programom in so sedeli doma sami zase. Opaziti je bilo, da se niso več marali toliko družiti s soljudmi. Ker se za prireditve niso vnaprej prijavljali, so bili prireditelji v nemali zadregi, koliko nakupiti in skuhati ali speči. Člani župnijskega sveta so po medsebojnem posvetovanju in poizvedovanju sklenili, da prekinemo s temi zabavami in namesto tega pripravimo poleg majniškega izleta še en jesenski izlet. Tako se je tudi zgodilo.

Po dolgih letih pavziranja smo letos za pustno soboto spet priredili zabavo v Slovenskem pastoralnem centru. Povod za to je bila skupina prijateljev, ki jih je povezala do-

Dunajski rojaki so zaplesali v pustno soboto.

mača glasba in petje. Najprej so tako bolj »na skrivaj« vadili v stanovanju gospoda Ivana Rušnika. Družba se je širila in prostor je postal premajhen. Začeli so redno enkrat tedensko vaditi pri nas v SPC. Da ne bi ostalo samo pri vajah in da bi bile vaje čimbolj resne, so se odločili čimprej nastopiti pred publiko. Porodila se je misel, da bi pri nas spet priredili pustno zabavo. Župnik je bil glede obiska skeptičen, vendar je po glasilu Slovenskega pastoralnega centra in po oznanilih v cerkvi uspel navdušiti ljudi, da so se odzvali. Računali smo, da bo prišlo petde-

set do največ šestdeset ljudi. Potem smo bili presenečeni, ko se je dvorana povsem napolnila. Veliko je prišlo maskiranih, tako odraslih, kot tudi otrok. Seveda smo v vabilu želeli maske in poudarili, da bodo prve tri (odrasle in otroške) primerno nagrajene. Naši domači muzikanti: Vili Razboršek (trobenta), Ivan Rušnik (klarinet), Bojan Režonja (harmonika), Gerhard Horvat (bariton, bas kitara in pozavna) in Walter Zeller (kitara) so res neutrudno igrali, Karmen, Ingo in Hans pa so s petjem polepšali glasbo. Razpoloženje v dvorani je bilo ves čas res neverjetno lepo.

Mladi so bili za pusta prešerno razpoloženi.

Vsi prisotni so bili navdušeno zadovoljni. Številni so izrazili željo, da bi se čimprej spet srečali na kakšni taki zabavi v našem Pastoranem centru.

Razposajenemu pustnemu času sledi vsako leto enako postni čas, ki ga začenjamo s pepelnično sredo. Prav na pepelnico pred 60 leti se je v Doliču v Prekmurju rodila deklica, ki so ji pri krstu dali ime Ana. Dekle je zraslo in s 17 leti odšlo na sezonsko delo v Avstrijo blizu Dunaja. Kmalu se je začela spogledovati s fanti in našla med dobrimi najboljšega, po imenu Wernerja. Ljubezen je vzcetela in dozorela. Punca se ni nič več vračala domov, ostala je v Avstriji in se z Wernerjem poročila 22. 2. 1966. Odslej se piše Ana Oswald. Točno čez eno leto, 22. 2. 1967, sta novoporočenca povila deklico z imenom Melita. V soboto, 3. marca 2007, sta mati in hči skupaj obhajali 100-letnico življenja - Ana okroglih 60, Melita pa okroglih 40 let. V prijazno gostišče sta na večerjo povabili svoje najdražje, med katere očitno spada tudi župnik.

Obema smo nazdravili in župnik jima je zapel posebno nemško pesem za rojstni dan (med gosti je bilo namreč kar nekaj samo nemško govorečih). Potem smo zapeli še vsi, kar nas je bilo slovenske krvi, dve pesmi. Lepo nam je bilo. Naj obe slavjenki ljubi Bog še na mnogo leta zdravi in srečni ohranja pri življenju!

Tu je na vsak način treba poudariti, da je Ana s svojim možem Wernerjem v vseh primerih gonilna sila v Slovenskem pastoralnem centru. Vedno sta bila in sta še pri-

Ana Oswald - 60 let in hči Melita Vogt - 40 let ob dušnem pastirju

Slovenska skupnost iz Linza po maši z župnikom Tonijem

Ana in Werner se še vedno ljubita, kot pred 41 leti.

na Aicherna v linški stolnici (Marijin dom). Škof Maximiljan Aichern se je rodil 26. decembra 1932 na Dunaju. V duhovnika je bil posvečen 9. julija 1959 v Subiacu pri Rimu. Škof Aichern prihaja iz reda benediktincev.

Od 27. maja 1964 je bil opat samostana St. Lambrecht. Za škofa v Linzu je bil imenovan 15. decembra 1981, 17. januarja 1982 pa ga je posvetil kardinal Franc Koenig. Škof Aichern je velik prijatelj Slovencev. Vedno se je zanimal za našo skupnost, če je bilo potrebno.

Rad ima naše škofe in duhovnike, rad ima našo domovino Slovenijo. V takrat zelo mrzli stolnici smo bili navzoči tudi Slovenci v narodnih nošah, pa tudi naši škofje in duhovniki. Tudi v nedeljo je bilo navzočih 14 škofov, med njimi mariborski nadškof in metropolit dr. Franc Kramberger in škof Metod Pirih. Stolnica pa je bila napolnjena do zadnjega kotička.

Praznovanje

Drugo nedeljo v januarju po maši smo v našem centru praznovali 60.

pravljena pomagati pri vseh verskih, kulturnih in zabavnih prireditvah. Oba sta zelo dobrega srca, velikodušna in zato zelo priljubljena. Že vsa leta nazaj redno gostita voditelje duhovnih obnov za Slovence na Dunaju v adventnem in postnem času. Bog jima stoterno povrni!

Žpk T. Š.

LINZ

Jubilej

V nedeljo, 21. januarja, smo obhajali 25 let škofovstva g. Maximilja-

Tri sestre iz družine Planjšek: Tilka, Angela in Viki

Darinka Ribič z mamo Tilko

rojstni dan gospe Angele Rožnaj. Angela je vsa leta članica naše skupnosti in dolga leta članica cerkvenega odbora. Vsako leto praznuje z nami svoj praznik. Ne bi verjeli, da jih ima že 60, saj je še zelo mlada, živahna in prijazna. Pred 37 leti se je poročila z gospodom Pepijem Rožnajem, v zakonu se jima je rodil edini sin Andrejas. Pepiju pa je pred kratkim ponagajalo zdravje, vendar pri skrbni ženi hitro okreva, kar mu tudi mi vsi iz srca želimo. Angela izhaja iz družine Planjšek. To je najštevilnejša družina v naši skupnosti, saj v neposredni bližini živijo tri sestre, Tilka, Viki in najmlajša Angela s svojimi družinami. Kadar pridejo vsi k maši, je cerkev polna. Že v decembru je praznovala rojstni dan Angelina sestra Viki Hauseder s svojim življenjskim partnerjem Ivanom Brodaričem. Postregli so nas kar s prašičkom na ražnju. Angeli, Vikici in Ivanu želimo vse najboljše, posebno pa zdravja in kličemo na mnoga leta! V začetku novembra je z uspehom opravila diplomsko delo medicinske sestre Darinka Ribič, roj. Grandovec. Veselimo se z njo in ji iskreno čestitamo!

Darinka je prijetna in vesele narave in bo gotovo dobro vplivala na počutje pacientov.

Anton Zore

Prispevek je bil poslan že za prejšnjo številko NL, a je zaradi tehničnih težav žal izpadel. Uredništvo NL se opravičuje za nastalo težavo.

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

Tako kot marsikje drugje po »slovenskem svetu« smo tudi v BeNeLuxu obhajali kulturni dan. Bilo je več različnih prireditev. Ena izmed teh je bila v Slovenski hiši v Bruslju, kjer so mladi Slovenci pripravili kulturni program. Sava hoteli pa so pripravili pogostitev za vse, ki smo si tisti dan vzeli čas za proslavljanje slovenskega jezika, kulture in naših velikih mož preteklosti. Med drugim smo slišali verze

Prešernove Zdravljice v petnajstih različnih jezikih. Predstava je bila primerna za evropsko prestolnico, kjer so ti mnogi jeziki doma in kjer so bili gostje prireditve tako različnih narodnosti. G. Peterle je kot pokrovitelj večera povedal pozdravne besede in nam vsem želel, da bi znali črpati iz svojih korenin za prihodnost Evrope.

V Bruslju sem tudi v stiku z Afričani, ki dobro poznajo Slovenijo. To so duhovniki z Madagaskarja in iz Burundija, ki so v stiku z našimi slovenskimi misijonarji. Charles Girukwishaka iz Burundija je svoj poklic dobil ob dobrem slovenskem duhovniku. Med drugimi dobro pozna Avgusta Horvata in Jožeta Mlinariča. Rufin Randiramanjaka z Madagaskarja pozna Janeza Kramerja, Antona Kerina, Janeza Mesca in še druge. Rufin je bil med božičnimi prazniki v Sloveniji, kjer je v župniji Polhov Gradec pomagal pri trikraljevski akciji. O njegovem obisku v Sloveniji je bilo poročilo v Družini.

Zadnjič sem poročal o prijetnih obiskih po slovenskih družinah. Ta mesec pa sem imel nekoliko dru-

Nastopajoči v kulturnem programu

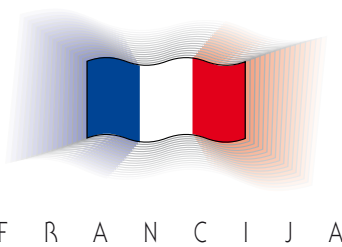
Charles, Franček in Rufin, slovenski Afričani

gačen obisk. Obiskal sem belgijsko - flamskega trgovca, družinskega prijatelja. Zanimiv človek, ki poleg dela izvrstno skrbi za svoj vrt in v dolgih zimskih nočeh ogromno bere. Velika hiša je polna omar s knjigami. Njegov dom je tudi poln umetnin. Ko sva se tako sprehajala po hiši, se je ustavil ob razpelo brez križa. Vprašal me je, če se mi sanja, od kod prihaja tale Jezus. Pogledal sem ga. Takoj mi je bil všeč zaradi svoje mehko in nežnosti. Rekel sem, da nimam pojma. Nato mi je povedal zgodbo o tem, kako je pred tridesetimi leti trgoval s takratno Jugoslavijo in kako se je nekega dne ustavil v Ljubljani. Tam je obiskal starinarno, kjer je videl to več kot meter veliko razpelo. Zelo mu je bilo všeč in ga je za nizko ceno kupil in pretihotapil čez mejo v Belgijo.

Nisem ga več spraševal, ampak sem si mislil, da je to prav verjetno ena tistih umetnin iz uničenih cerkva na Kočevskem ali kje drugje po Sloveniji (edino če ni ena tistih številnih cerkvenih umetnin, za katera pravijo, da jih je Jelinčič ukradel). Vsekakor je ta Jezus doživel žalostne trenutke. Bil je odstranjen s kraja, kjer so ga postavili pobožni ljudje. Za nekaj časa je postal tržno

blago. Končno pa je pristal v krščanskem domu, kjer v dnevni sobi z rokami in nogami kaže smeri, ki sestavljajo naše življenje in osmišljajo naše bivanje.

p. F. Bertolini

CHATILLON - PARIZ

9. februarja ob 10. uri smo se v kapeli svete Terezike v 88. letu starosti poslovili od našega stebra slovenske dobrote gospe Antonije KO-

GOJ. Pod streho njenega doma je bilo sprejetih veliko duhovnikov, ne samo tistih, ki so delovali na področju Pariza, ampak tudi tisti, katerih pot se je nadaljevala v misijskih deželah ali se vrnila pod domači krov. Ker kot zakonca nista imela otrok, so le te nadomeščali mlajši ali starejši, ki so jih z ljubeznijo »posvojili«. Gospa Tončka ŠIMC se je pred zadnjim slovesom s temi besedami obrnila k pokojnici: »Draga nam Antonija, draga nam nona.

Zbrali smo se okrog Vas, da se poslovimo in Vas pospremimo na zadnji zemeljski poti, ko se za večno združita z Vašim možem Jožkom. V slovenski skupnosti ste nam bili zgled, vedno aktivni, pripravljeni pomagati, kuhati, postreči ...

Vsak, kdor je prestopil prag Vašega doma, je začutil, kaj je za Vas smisel življenja: delati, deliti, moliti. Zaznamovali ste me z Vašim blagodejnim življenjem, zaznamovali z ljubeznijo, zaznamovali s predanostjo Materi Božji v pričakovanju, da Vas Bog pokliče k sebi.

Zdaj ko so Vam popuščale telesne moči, niste nikoli tarnali, da ste

Zadnje slovo od Tončke Kogoj

Ob krsti dobrotnice Tončke Kogoj v Châtillonu

osamljeni, da Vas kaj boli, da trpite. Ne! Vedno je bila molitev na Vaših ustnicah: 'Božje usmiljenje, vate zaupam!' Prišel je čas, ko zrete v oči pravičnemu sodniku, ki vas je obdaril z večnostjo nad zvezdami v božji slavi. Antonija, počivajte v miru, nona, počivajte v miru in nasvidenje.«

FREYMING-MERLEBACH

3. februarja je društvo JADRAN v veliki dvorani v Hombourg-Hautu obhajalo svoj družinski večer, na katerega se je odzvalo 450 članov in simpatizerjev društva. Za prijetno počutje je poskrbel slovenski ansambel Krjavelj iz Stične.

Pustni obrazi iz Freyming-Merlebacha

4. februarja po nedeljski maši smo se zbrali v dvorani slovenske misije, kjer nas je pod vodstvom gospe Šumej in gospe Curk čakalo skrbno pripravljeno kosilo za vse člane odbora prijateljev slovenske misije in za vse, ki darujejo svoj čas na dan celodnevni srečanj v smislu sprejema, postrežbe itd. Za lepo popoldne vsem iskren Bog plačaj!

11. februarja smo v sklopu celodnevnega srečanja v popoldanskem času poskrbeli tudi za pustno razpoloženje. Prijetni in nadarjeni Emanuel DROSS nas je popeljal preko melodij sveta. Zavrtelo se je mlado in staro in pozabilo vsaj za hip na trša kolena. Nagrajene so bile tudi najlepše maske. Pred vsto-

pom v postni čas, ki ga obhajamo v duhu pokore in dobrih del, je pustno srečanje hkrati tudi slovo od vseh mask, ki ne spadajo več v čas priprave na novo obličje vstajenja. 25. februarja smo imeli ob 15h občni zbor društva prijateljev slovenske katoliške misije. Podrobno poročilo o seji, ki ga pripravlja gospa predsednica Jožica CURK, bo objavljeno v naslednji številki Naše luči.

MERICOURT - LENS

V soboto, 17. februarja, smo se zbrali k službi božji v Méricourtu. Tokrat sem pred mašo obiskal tudi

François Razložnik, dolgoletni cerkveni pevec iz Méricourta

gospo Angelo RAZLOŽNIK, ki je na poti, da v mesecu maju obhaja 101. rojstni dan. Molitev in predvsem pesem »Ko bi jaz zvonček bil«, ki sta ji jo v duetu zapela Lydija in Marlenka (cerkveni pevki iz Merlebacha), je ganila njeno dušo do solz. Z besedami in v duhu se je vračala v svoj domači kraj ...

Sin gospe Angele, gospod François RAZLOŽNIK, pa je tudi v Noyelles sur Lens med preizkušenimi brati. Delo v rudniku ni prizaneslo njego-

Angela Razložnik iz Lensa v 101. letu starosti

vim pljučem in dihanje kljub aparaturi, ki mu dodaja potreben kisik, ne zadošča, da bi lahko še prišel redno v našo skupnost ali opravljal potrebna domača opravila. Kot dolgoletni cerkveni pevec je s tako vnemo prepeval Bogu na čast, da kljub otežkočenemu dihanju, ko sem mu prinesel obhajilo na dom, ni mogel, da ne bi odprl že tako izrabljene pesmarice in Bogu zapel svoje pesmi - molitve ...

Z obiski na domu ali pri evharestičnem srečanju so z nami vsi bolniki, ostareli in pokojni severnega dela Francije.

Vaš duhovnik Jože Kamin

PULJ

Slovensko kulturno društvo »Istra«
Minilo je leto, ko smo se Slovenci iz Pulja prvič predstavili v reviji Naša luč. Objave v vaši reviji smo bili ze-

lo veseli. Dala nam je novih moči in poguma za nadaljnje delo. Danes na kratko poročamo o naših aktivnostih v preteklem letu. Po vašem vzoru smo se takoj lotili uresničitve lastnega glasila Slovencev, živečih v Pulju in okolici. Juni-ja je v nakladi 350 izvodov že izšla prva številka Mavrice, kakor smo poimenovali naš časopis. Zasnovo je uresničil urednik Srečko Gnjudič. Vir vsebine je delovanje slovenskih kulturnih društev na območju Istre. Eden pomembnih namenov glasila je povezovanje vseh Sloven-

cev in simpatizerjev slovenske manjšine ter beleženje lepih trenutkov, preživetih skupaj. Poročamo o izletih, razstavah, delu v kreativni delavnici, tečajih slovenskega jezika, literarnih večerih, plesnih vajah, nastopih našega pevskega zbora in o mnogih drugih dogajanjih. Še posebno ponosni smo na pevski zbor, ki ga vodi ga. Pavla Strmotič, profesorica glasbe, in smo ga pred kratkim krstili na ime Encijan. Mavrica bo skratka poročala o vseh aktivnostih društva. Slovensko kulturno društvo Istra je prav tako odprto za vse, ki čutijo potrebo, navezanost in željo za stik s svojo ožjo domovino v obliki druženja z ljudmi, ki jih je usoda pripeljala v novo okolje in ki so si v tej prav tako prelepi Istri ustvarili nov dom. Veselimo se tudi novih slovenskih društev v Istri z upanjem, da bo prav Mavrica spodbudila njihovo nastajanje ter tako popestrila dogajanje v tem življenjskem prostoru. Naša predsednica, Klaudija Velimirovič, se je izdaje prve številke glasila še posebno veselila. Sprejela in

Pevski zbor »Encijan«

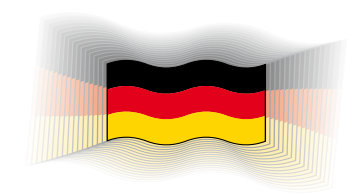
opisala ga je kot darilo ob petletnici delovanja društva. Poleg pestre vsebine, ki jo bodo narekemale aktivnosti društva, si želi še objave čim več zgodb o posameznikih, ki jih je usoda pripeljala v Istro. Tako bo glasilo postalo »mavrično«, vsestransko zanimivo in bogato.

Izkušnje, ki smo jih pridobili pri pripravi našega glasila, so nam izdatno pomagale tudi pri naših prvih korakih v založniško dejavnost. Izdali smo že kar tri knjige naših članov. Pred tem pa še dvojezično otroško slikanico »Pesmice za dobro jutro in pravljice za lahko noč«, ki sta jo skupno pripravila mama učiteljica in njen šestletni sinček. Marjan Bizjak, prof. in akademski slikar, je v esejski obliki napisal knjigo »Orel, Štandeker in Rotar v Pulju« o treh znamenitih Slovencih, ki so živeli v Pulju v drugi polovici prejšnjega stoletja. Dve knjigi pa sta ponatis pesniških zbirk mlade 14-letne Barbare Sliivar »San u oblaku zvijezda« in Damjane Šubic Pezdirc »Kraški zvončki«.

V mesecu decembru 2006 je nato že izšla druga številka naše Mavrice, v kateri smo lahko s ponosom in veseljem prebrali izraze velikega navdušenja naših Slovencev in novopečenih rednih bralcev že takoj za svoje prevzetega glasila.

To razpoloženje je potem na božičnem koncertu, ki smo ga priredili v domu za ostarele v Pulju, doseglo svoj vrhunec. Pričarali smo si izjemno praznično in domače vzdušje ter za zaključek ob svečah zapeli Sveto noč. Zarosilo se je marsikatero oko.

Ivanka Koletnik

N E M Č I J A

BERLIN

Kulturni praznik

Tudi Slovenci v Berlinu vsako leto s ponosom in zanosom praznujemo 8. februar - slovenski kulturni praznik. Letošnje praznovanje je za vse Slovence v Berlinu organiziralo slovensko veleposlaništvo v Berlinu in je potekalo v soboto, 10. februarja, v veliki dvorani Slovenske katoliške misije.

Dvorana je bila nabito polna. Prisotne je pozdravila kulturna atašejka Monika Kartin, potem pa so vsi skupaj zapeli slovensko himno Zdravljico in prisluhnili evropski. Prisotna je bila tudi veleposlanica Dragoljuba Benčina, pokroviteljica prireditve, pa tudi drugi pomembni gostje iz Berlina.

Glavna točka prireditve je bila monodrama JAMSKI ČLOVEK v

izvedbi igralca Uroša Fürsta, ki je s svojim nastopom navdušil občinstvo, za kar so mu namenili dolg aplavz. Predstavo si je ogledal tudi Rob Becker, avtor tega »komičnega fenomena svetovnih razsežnosti«, kakor so komedijo označili na spletu, skupaj s prijateljico, znano nemško filmsko igralko.

Komedija je nastala na podlagi avtorjevih antropoloških, socioloških in psiholoških študij in spretno ironizira odnose med spoloma, ki se trudita ljubiti in biti ljubljena, si ustvariti dom in družino ... Na duhovit in sproščen način jima pomaga razumeti, zakaj prihaja do vsakdanjih konfliktov med njima in ju pripravi do tega, da se končno nasmejeta tistemu, kar ogroža njuno zvezo.

V Sloveniji je Jamski človek na sporedu od leta 2002 in od takrat je predstava doživela že nad 300 ponovitev, ogledalo pa si jo je več kot 60.000 Slovencev.

Po predstavi, ki je izzvala salve smeha, so bili vsi udeleženci pogoščeni - za prigrizek je poskrbelo Društvo e.V. Slovenija Berlin, za

Ljudski pevci - GLOBOKO. Skupino vodi Franci Kene in prepeva stare ljudske pesmi v triglasnem fantovskem petju.

Pokojni Franc Šaruga

pijačo pa SKM. Skupno sodelovanje je rodilo sadove. Predsednik ŽPS Tone Bačovnik je okrasil dvorano, za luč na odru je poskrbel Mitja Zakrajšek, predsednik Slovenskega kulturnega društva (SKV) Berlin, stregli so mladi ... Vsi so bili veseli, da so bili ob prazniku slovenske kulture kulturno vsi skupaj pod eno streho, tokrat v prostorih Slovenske katoliške misije.

Pustovanje

Letošnje pustovanje se je dogajalo prav na pustno soboto, 17. februarja. Tokratnemu organizatorju Štefanu Horvatu je uspelo po daljši pavzi spet spraviti k igranju Drugo generacijo, ansambel slovenske berlinske župnije. Vsi so bili navdušeni, da so jih spet videli in slišali, v prepričanju, da tako do-

Druga generacija, ansambel, ki nas je zabaval na pustovanju.

bro še nikoli niso igrali! Temu primerno je bilo tudi vzdušje v dvorani, ki je bila nabito polna, tudi dobrih mask - tako otroških kot tudi odraslih - ni manjkalo. Pravi užitek jih je bilo opazovati in ugibati, kdo se skriva pod njimi in ko so se pred polnočjo razkrile, je bilo veliko presenečenj.

K dobremu vzdušju so pripomogle tudi kuharice, ki so se izkazale z odlično hrano, ki je hitro pošla, zelo pa so se prilegli tudi pustni krofi, ki so na ta večer še posebej teknil! Organizatorju Štefanu s sodelavci je tradicionalna prireditev odlično uspela, saj je bila to prava pustna veselica, polna smeha, humorja in plesa in Pust je bil mastnih ust, tako kot se spodobi.

Skupina Druga generacija pa je sklenila svoj honorar pokloniti za

tiste prireditve, ki niso vedno dobičkonosne, za kar se jim iskreno zahvaljujemo. Zelo smo hvaležni za ta dar; tako bomo lažje pogostili goste iz Slovenije, ki množično prihajajo k nam in v Slovenski dom.

Občina Brežice se predstavlja

Prvi vikend v marcu je Ivan Molan, župan Občine Brežice, skupaj s svojo družino v Berlin pripeljal vsa društva, ki delujejo v občini. To je bila njegova zahvala za njihovo dobro delo. Tako so v slovenski župniji nastopili: duet Damjan Suša in Andreja Zlatič, oktet Orlica iz Pišec, člani Trobilne sekcije, Ljudski pevci Globoko, ki jih vodi Franci Kene in Posavski muzikanti s pevko Marjetko Petelinc. Igrali in peli so pri sveti maši, koncert pa so posvetili znani kulturni delavki

Vikica in Štefan Horvat - organizatorja pustovanja 2007

Župnik Dori, Nataša Pinoza, miss Universum in župan Sevnice ter poslanec Kristjan Janc

Tretja generacija v maskah na pustovanju 2007

Meti Grahek, ki je veliko skupin s tega območja pripeljala v Berlin, ki je načrtovala tudi ta izlet, pa je žal, nenadoma umrla. Bila je čudovit človek. Vsi jo bomo pogrešali in jo ohranili v nepozabnem spominu.

Brežiški župan Molan je s seboj v Berlin povabil tudi Franca Hudoklina, župana iz Šentjerneja, ki pa je že najavil, da bo tudi on, kot dober pevec prišel s svojimi občani in s pravim dolenskim cvičkom k nam v goste!

Organizatorja izleta sta bila Sonja Pukmeister in Mitja Zakrajšek iz Slovenskega doma, ki za svoje slovenske goste vedno lepo poskrbita. Bilo je zelo lepo, vse je potekalo mirno in v znamenju novih srečanj in znanstev rojakov iz Brežic, ki delajo v Berlinu.

M. Mošnik

AUGSBURG

Slovenski kulturni praznik v Augsburgu

Majhna peščica slovenskih rojakov iz Augsburga in okolice se je v nedeljo popoldne, 11. februarja, zbrala skupaj in obeležila sloven-

ski kulturni praznik. Kulturni program je bil v celoti posvečen pesniku in duhovniku Simonu Gregorčiču, saj je 24. novembra 2006 minilo sto let od njegove smrti. Domači pevski zbor je svoj delež prispeval s petjem, nekateri korajžni posamezniki so recitali Gregorčičevo poezijo in z veznim tekstom je vse dogajanje povezoval Roman Kutin. Enourni kulturni program je hitro minil, prijateljsko druženje pa se je nadaljevalo še pozno v noč.

Pustni ples v Augsburgu

Kako je človek dojemljiv in ustvarjalen, ko gre za pustne prireditve in temu primerne norčije, lahko vsako leto spremljamo prek televi-

Trio Zapeljivke in g. Roman, ki je na začetku vse pozdravil.

Kulturni praznik je oblikoval pevski zbor iz Augsburga.

Nastop mestne pustne garde

zije in tudi v živo. Letošnji slovenski pustni ples v Augsburgu v soboto, 17. februarja, je bil le eden izmed mnogih takih dogajanj, ki je povezal Slovence in njihove prijatelje vse od Münchna prek Augsburga do Ulma, Ravensburga, Kemptna in Oberstdorfa. Za dobro glasbo so skrbela tri čedna dekleta iz Slovenije, ki se imenujejo trio Zapeljivke. Marsikdo je pripomnil: »Igrajo lepo, pojejo ubrano in na pogled so tudi lepe.« Kup pohval. V večeru je nastopila tudi mestna pustna garda, za njimi pa še kmečki muzikanti iz Ulma. Obiskovalcem je večer kar prehitro minil. Prava živčna vojna pa se je začela v nedeljo, ko bi se morale Zapeljivke

vrniti oz. odpeljati na svoj naslednji nastop v Umag. Kombi je odpovedal. Kaj zdaj? Kje najti avtomehanika, ki bi lahko pomagal? Župnik Roman je takoj poklical strokovnjaka na tem področju Branka Spraha, ki je takoj priskočil na pomoč. Ugotovil je lahko samo to, da avto lahko popravi šele naslednji dan, ko bo oskrbel rezervne dele. Hitro je bilo treba najti rešitev in poiskati drugo vozilo, da bi Zapeljivke prišle pravočasno do Umaga, kjer so imele načrtovan nastop. Tu se je izkazal velikodušnega Franc Kolman. Brez pomišljanja je posodil kombi in omogočil, da se je problem rešil. Na tem mestu gre zahvala Branku Sprahu

in Francu Kolmanu za nesebično pomoč v stiski.

Oberstdorf - smučarska maša

Letošnja zima bo šla v zgodovino kot ena najbolj toplih zim. Turistična zimska športna središča, ki so vajena gneče smučark in smučarjev, so marsikje samevala. Ponekod so si pomagali z umetnim zasneževanjem, a tudi to povsod ni prineslo rešitve, ker so bile temperature previsoke. Le v visokogorskih predelih so si zimskega športa željni mogli dati duška. Kot vsako leto je tudi letos bila v Oberstdorfu v nedeljo, 4. marca, »smučarska maša«, ki se je slovenski rojaki radi udeležijo. Lep sončen dan s pridihom pomladne topline je postal za letošnje udeležence dan sprehoda. Po maši in opoldanskem okrepčilu je vsem postalo jasno, da s smučanjem ne bo nič. Umetno zasneženi del proge je bil v spodnjem delu vse prej kot primeren za smučanje. Gremo skupaj na sprehod, je bila odločitev soglasno sprejeta in že se je skupina podala na pot in uživala v lepem vremenu. Pred odhodom domov sta zakonca Šabeder vse navzoče pogostila z okusno sarmo.

R. Kutin

Udeleženci smučarske maše v Oberstdorfu

ESSEN

MOERS

V prejšnji številki Naše luči je bilo lepo poročilo o mesecu svečanu in praznikih, ki so v njem (dan kulture, pustovanje). Tudi v Moersu smo praznovali dan kulture in veselo pustovanje. Zato naj bo na tem mestu govora o tem.

Bilo bi res narobe, če bi »pozabili« na naše zveste župljane, ki se trudijo na vse kriplje, da bi njihov mešani zbor »Slovenski cvet« ne ovenel. Tu živeti vemo, kaj vse je bilo, pa ni več. Bila so dejavna društva v Essnu »Ljubljana«, v Gueterslohu »Celje«, v Grewenbroichu menda tudi »Celje«, a je o njih ostal le še spomin.

Mešani pevski zbor »Slovenski cvet« pa cvete in prepeva že dobrih trideset let. Ravno letos v jeseni bodo praznovali tridesetletnico obstoja. Naša župnija bi prav gotovo bila siromašnejša, če bi odcveteli in umolknili. Ni je prireditve, da ne bi bil z nami, z nami delil lepe in žalostne trenutke, ko smo se veselili prihodov naših dušnih pastirjev (Janeza Puclja, Stanka Čeplaka, Alojza Zaplotnika, Lojze-

Mešani pevski zbor Slovenski cvet na praznik slovenske kulture

ta Rajka) in kot že rečeno odhodov (Pavla Uršiča, Ivana Ivka, Alojza Zaplotnika) in morda bodo odpeli še komu, sam Bog ve.

V nedeljo, 11. svečana, popoldne ob štirih je bilo lepo prepevanje pri božji službi. Kar v cerkvi smo primaknili še kulturni del prazničnega dne. Zbor je čudovito zapel nekaj ponarodelih Prešernovih pesmi. Med pesmimi je Klavdija Majer recitirala nekaj Prešernovih sonetov. Na koncu so nam podarili prelepo koroško: Rož, Podjuna, Zila. Samo tisti ve, kaj mu ta vsebina pesmi pomen, ki je dolgo, morda že predolgo na tujem.

Pustovanje smo nadaljevali v Don Boskovem domu. Tu se zbiramo

na naših prireditvah vse od davnega leta 1974. Tu člani zbora organizirajo kulturna in pustna ter druga srečanja.

Naj omenim še domačega župnika, gospoda Heinricha Buckerja, ki z veseljem prihaja na naše prireditve. Kaj lepega nam pove pa tudi zapoje. Ko smo bili skorajda leto dni brez duhovnika, nam je bil on vedno na uslugo in je z nami daroval sv. evharistijo. Celo pokrižati se je naučil po naše.

Pridne žene in matere so prinesle domače krofe, doma spečeni kruh, pravo domače kisle zelje in pečenje. Dvorana je bila čudovito okrašena, postrežba izvrstna, muzikantje so vlekli meh, brenkali na strune in

Klavdija Majer recitira Prešernove sonete.

Veseli muzikantje v Moersu na veselem pustovanju

Družina Rostohar iz Dortmunda

pihali v trubo, da so se noge veselo vrtele. Smeha in petja je bilo na pretek in nikomur se ni mudilo domov. Hvala vsem, ki so pripravili tako lepo prireditev v cerkvi in dvorani.

WETTER AN DER RUHR

Že leta se zbiramo k domačemu bogoslužju v župnijski cerkvi sv. Avguština in Monike vsako četrto soboto v mesecu.

Tudi tokrat je bilo tako. Pri oltarju se nama je pridružil gospod iz Podzemlja Lojze Brce. Že mnoga leta je naš gost, kajti v Dortmundu živi njegova sestra Marija, poročena Rostohar. Tokrat je s seboj pripeljal še brata Miha ter sestro in svaka Jožeta, ki je te dni praznoval 60-letnico življenja. Obisk od doma smo dobro občutili že med mašo, saj je gospod Miha Brce organist v župniji Velika Dolina na Dolenjskem.

Jubilanta Jože in Stanko

Po maši pa smo srečanje in slavlje nadaljevali v župnijski dvorani. Mize so bile čudovito okrašene za slavljenca in vse ostale.

Pa to v Wettru ni nič novega, saj smo vedno toplo sprejeti, a tokrat še izjemno. Jože Rostohar praznuje in z njim vsi, ki ga imamo radi. Predvsem hči Silvija, sin Andrej in vsekakor žena Marija, njegovi sorodniki in prijatelji ne samo v Wettru. Družina Rostohar je znana zaradi velikodušnega gostoljubja in pomoči, kjer se le da. Bog sam ve, koliko krompirja, kislega zelja, kuhane in pečene mesa se je in se še bo kuhalo in speklo za dobrobit vseh nas, ki se zbiramo na srečanjih v Castropu, Wettru in Essnu. Marija je članica ŽPS. Ni srečanja brez njih, nikoli niso izostali na naših dolgoletnih družinskih srečanjih v Baasemu in Niedermühlenu, in na romanjih.

Kako je bilo lepo videti, ko so mu zapeli svaka Lojze in Miha ter žena Marija pesem o sreči in blagoslovu. Vsi smo bili ganjeni, kaj šele Jože. Solza hvaležnosti in ljubezni se je utrnula ne le slavljenecu, ampak skorajda vsakemu prisotnih. Bog te živi, dragi naš slavljenec.

Naj omenim, da smo se spomnili

Brata Lojze in Miha Brce in sestra Marija pojejo slavljenecu Jožetu Rostoharju za 60 let.

tudi drugega 60-letnika, gospoda Stanka Gajskega, ki je izpolnil 60. leto življenja že v mesecu januarju. Stanko je doma v isti župniji kot Rostoharjevi. Že v sedemdesetih letih je pridno prihajal k slovenski maši v Essen. Njegov bratranec, gospod Franc Gajski, pa gospod Kazimir Videtič ter Alojz Pečnik so redni pevci pri bogoslužju v Essnu. Tudi njemu in njegovi družini želimo obilo božjega blagoslova. Žena Bojanka, sin Rober in hči Aleksandra pa očku in možu želijo vedno najboljše, zdravja in blagoslova pri delu in v življenju.

Med veselim večerom smo omenili in nazdravili še nekaterim iz naše skupnosti, ki so imeli svoja praznovanja v prvih dveh mesecih leta Gospodovega 2007.

diakon Stanko

FRANKFURT

Letos smo morali v naši župniji in skupnosti pohiteti s pustovanjem. Teden dni po prireditvi ob slovenskem kulturnem prazniku, in teden dni pred pustno soboto smo namreč že imeli 37. pustovanje naše župnije. Pohiteti smo namreč morali zaradi romanja v svetopi-semske kraje od 19. februarja do 4. marca v sodelovanju s Komisa-

To pa je ples za žirijo v Frankfurtu.

Kaj, to so trije mušketirji.

riatom za Sveto deželo iz Ljubljane. Morda je bilo tudi to vzrok za nekoliko manjšo udeležbo na tem letošnjem pustovanju. Držimo se namreč načela, da je pustovanje vedno na pustno soboto. Vsaj tako smo ravnali v zadnjem desetletju. Medse smo povabili ansambel Tonija Hervola iz Brežic. Ansambel nastopa v nekoliko večji zasedbi in ima za vzor Avsenike. Seveda smo nekaj mask, kakor prejšnja leta, tudi nagradili. Tako sta si večerjo za dve osebi prislužili 'havajski dekleti' (za evropske zimske razmere - pa ne letošnje - primerno oblečeni seveda). Manjkalo pa tudi ni 'zdravniške pomoči' in tudi želje po 'kloštru'. Pa še kakšen 'šejk' se je pojavil, da o vitezu ali mafijškem šefu niti ne govorimo. Nekateri pa so menda videli tudi enega od treh mušketirjev. Tudi nekaj otrok se je našemilo, in sicer v planinsko opravo s Kekčevim klobukom. Zaradi slabšega izkupička bo žal seveda tudi vsota za Slovensko karitas temu primerno nižja. Da pa bo kljub vsemu nekaj izkupička, gre seveda zasluga ne samo tistim, ki so na pustovanje prišli, ampak tudi vsem, ki so prireditev pripravili: pripravili in pospravili dvorano,

Čevlji so mi še vedno preveliki, kaj naj naredim?

Na pustovanju je vitez našel svojo damo.

darovali krofe, poskrbeli za prenočišče in prehrano muzikantov; pa še koga bi morda bilo potrebno omeniti. Vsem najlepša hvala.

V ponedeljek, 19. februarja, pa nas je skupina desetih romarjev iz Frankfurta odpotovala v Kairo, kjer smo se pridružili skupini 80 romarjev iz Slovenije na romanju po poteh stare in nove zaveze: iz egiptovske dežele prek sinajske puščave in gore Sinaj v Jordanijo in njeno puščavo. Z gore Nebo pa smo se spustili v obljubljeno deželo starozaveznega božjega ljudstva, v današnji Izrael. Po tednu dni se je nekaj romarjev zamenjalo, eni so odšli domov, drugi so prišli. V drugem tednu nas je bilo iz Frankfurta 9, vseh skupaj pa kar 115. Tako smo v drugem tednu prepotovali deželo od Betlehema prek Jeruzalema in okolice, Jerihe in okolice Mrtvega morja do Galileje, Nazareta in zlasti Kafarnauma in njegove okolice. Potovali smo torej po poteh Jezusa Kristusa. Glavni vodič, zlasti pa razlagalec božje besede in krajev romanja je bil seveda koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak, ki je v dneh romanja obhajal tudi šestdesetletnico življenja. Poleg njega sta skrbela za po-

Tudi rojstne dneve smo praznovali na pustni prireditvi.

tovanje in razlago še profesor Bogomir Trošt in p. Peter Lavrih.

In ko smo se v nedeljo, 4. marca, vračali domov, smo se v Frankfurt vrnili skupaj s skupino nemških škofov, ki so bili v tistih dneh tudi v Sveti deželi.

rem

HAMBURG

Karneval na severu Nemčije, in to s farani iz vseh treh slovenskih župnij župnika Dorija, tega hamburška skupnost se ni doživela. Prav to pa se je zgodilo letos v Hamburgu na pustno nedeljo. Župnik Dori je zopet dokazal organizacijski talent in vse je potekalo,

kot nam je pri zadnjem srečanju napovedal.

Na klopeh v cerkvi sv. Bonifacija ga je pričakalo skoraj 80 vernikov, ki so lahko prisluhli lepemu petju in inštrumentalni spremljavi mladih fantov ansambla Druga generacija iz Berlina. Pripeljal jih je Mitja Zakrajšek, ki je vedno in povsod župniku Doriju v pomoč. Poleg vsega drugega pa z življenjsko sopotnico Sonjo Pukmeister skrbita za to, da je Slovenski dom sv. Elizabete v Berlinu vedno dobro obiskan in da se gostje res lepo počutijo pri njih. Tokrat smo dejansko mislili, da bodo naši prostori za druženje premajhni za tako lepo število obiskovalcev. Malo smo se stisnili, pa je kar šlo. Skoraj vsi navzoči so se po maši preoblekli v lepe karnevalske kostume, tako da je bilo kar naenkrat vse pisano v dvorani. Do solz smo se nasmejali nekaterim smešnim maskam. V pisanih oblačilih je bilo težko prepoznati tega, ki se je v njih skrival. Župnik Dori, ki je ves večer profesionalno vodil prireditev, bi imel težko nalogo, če bi moral sam ocenjevati duhovite maske, saj so bile res skoraj vse nagrade vredne. Tako pa je največje število zbranih listkov odločilo prvo nagrado naši Elizabeti,

ki je predstavljala lepo grajsko gospodično, v katero se je že ta večer zaljubil prenekateri snubec.

Otroci, ki jih v naši skupnosti ni bilo veliko, so bili kar vsi nagrajani. Prvo nagrado pa je prejela »mala čarovnica« Vita Pungartnik. Tudi njen oče Roman Pungartnik je tokrat nadel nase drugi dres kakor pa za rokometno tekmo in predstavljal simpatičnega klovn. Če bi se odločili za nagrajevanje klovnov, bi morali nagraditi kar vse štiri, tako so bili originalni. Vsem so te maske namreč tako pristajale, da bi lahko z njimi nastopali v vsakem cirkusu. Vsaj našemu zabavnemu ministru Marjanu, ki je bil tudi klovn, ta vloga ne bi delala nobenih težav.

Gosti iz hildesheimske skupnosti, ki so se te svete maše, nato pa plesa v maskah udeležili v lepem številu, bi za njihove posrečene kostume vsekakor zaslužili nagrade. Toda tudi oni so se zadovoljili z nagrado, ki smo jo prejeli vsi od župnika Dorija. To je bil ansambel Druga generacija.

Različne dobrote, ki smo jih ta večer imeli res v takšnem izobilju, da jih tudi v ponedeljek nismo mogli »pospraviti«, kljub fizični porabi moči ob pospravljanju prostorov, je

Družina slovenskega rokometasa Romana Pungartnika je pustovala skupaj z nami.

Še ena slika samo za Našo luč.

Župnik Dori je zbral januarske slavlence okrog sebe.

Nazdravili smo slavljenkama Kristini in Evi.

prispeval vsakdo po svojih močeh, tudi gosti iz hildesheimske skupnosti. Od njih smo prejeli tudi povabilo, naj se jim pridružimo pri maši 13. maja in napolnimo lepo cerkvi-
co sv. Katarine, ki stoji v Aslu že od 16. stoletja. Hvala, pridemo!

V mesecu februarju smo nazdravili za 50. rojstni dan Evi Plevnik. Eva je z možem Jožetom in sinom Bojanom dolgoletna zvesta obiskovalka slovenskih maš. Zelo lepo in rada poje tako med mašo kot ob družabnih srečanjih. Tudi Kristina Krističević se je razveselila naših čestitk k rojstnemu dnevu in lepim pesmim, ki jih je župnik Dori zapel slavljenkama v čast in vsej družbi. Gospe Stanki Lorenz pa izražamo sožalje ob izgubi njenega moža, ki je 20. februarja po dolgi in mučni boleznii umrl.

DD

INGOLSTADT

V domovino se je vrnil

Februarja se je za stalno vrnil v domovino naš rojak Janko Vučina. »Čas gre svojo pot naprej, mimo mene gre življenje tiho, štejem dneve in noči, ko se kočno vrnil bom za vedno,« poje stara slovenska popevka. Tako je tudi Janko odšteval svoj čas: še einaindvajset mesecev, še dvanajst mesecev, še tri mesece, še štirinajst dni. Čas njegovega pričakovanja se je iztek-
el in Janko je dočakal svoj srečni čas vrnitve v domovino.

Nekoč so dvajsetletni fantje peli: »Zlati časi, kam hitite... Star sem dvajset let, moram it' po svet, domovina hoče me imet.« Janko je že pri dvajsetih odslužil vojaščino in bi takrat lahko zapel: »Star sem dvajset let, pa moram it' po svet,

tja v daljno Nemčijo živet.« Kot dvajsetletnik je zapustil domovino in odšel v Nemčijo, kjer se je 1. oktobra 1969 zaposlil v Neutraublingu, že julija naslednje leto pa se je preselil v Ingolstadt, kjer je do konca delal v tovarni avtomobilov Audi, skoraj večino časa je delal v nočni izmeni. Po življenjskih krizah in družinskih problemih se je v osemdesetih letih Janko povezal s Slovensko župnijo, kjer se je aktivno vključil in našel svojo pravo pot. Sodeloval je v našem župnijskem življenju in požrtovalno pomagal na vseh naših prireditvah in praznovanjih. Ko sta jeseni leta 1992 oddala Tončka in Lojze Žinkovič vodenje Slovenskega centra, smo prosili Janka, da bi prevzel to službo. Decembra se je odločil, da bo začasno vodil center in konec januarja 1993 je prevzel vodenje Slovenskega centra. In od takrat je dobrih 14 let ne le skrbno, ampak tudi z vso ljubeznijo opravljal to prostovoljno službo v korist naše slovenske župnijske skupnosti. Od Audija oz. svojih najožjih sodelavcev se je Janko uradno poslovil v petek, 16. februarja, slovo je trajalo do belega dne, da je veljal stari rek: »Pošteni ljudje prihajajo domov pri dnevu.« Tudi v Neutrau-

Janko Vučina pred mašo v Neutraublingu

Jankove zveste sodelavke Danila, Zofija in sestra Anica

blingu, kjer je začel s svojim delom v Nemčiji, se je simbolično poslovil 17. februarja pri oz. po slovenski maši, ki je bila v dober namen »v zahvalo in njegovo srečno vrnitev«, v nedeljo, 18. februarja, pa se je po slovenski maši od nas poslovil v Ingolstadt v Slovenskem centru. Pogrešali ga bomo, saj je bil vedno z nami na vseh srečanjih, na prireditvah, na romanjih, izletih in aktivnih v našem župnijskem življenju, posebej nam bo manjkal kot predmolilec rožnega venca pred mašo in redni bralec pri maši.

Janka ob njegovi vrnitvi spremlja naša hvaležna misel, mnogi lepi skupni spomini in seveda dobre želje. Želimo mu srečno vrnitev, dobro počutje v domačem okolju

Gustek Vučina pred svojo hišo

med svojimi; saj ga je v njegovih ljubljenih Juršincih pričakal lepi dom, draga mama ter mnogi prijatelji in znanci. Upamo, da se bo še rad oglasil med nami.

Vodenje Slovenskega centra v Ingolstadt je prevzela gospa Danila Potočnik. Ko se je od nas poslovil dolgoletni vodja Slovenskega centra, je za njim ostala vrzel. Zaman smo iskali naslednika. Končno je na prigovarjanje in prošnjo gospa Danila, ki je že prej veliko pomagala Janku v centru, bila pripravljena prevzeti vodenje. Gospe Danili se za njeno razumevanje in pripravljenost pristrčno zahvaljujemo ter želimo, da bi potrpeła z nami. Mi ji bomo radi pomagali pri njenem delu.

Marca je predal svoje blagajniške posle gospod Gustek Vučina. Že nekaj časa je napovedoval, da bi rad odložil to skrb. Seveda smo z razumevanjem sprejeli njegov odstop in se mu zahvaljujemo za njegovo požrtvovalno delo v naši župnijski skupnosti. Več kot štirinajst let je skrbel za naše finančne zadeve. Gustek je dobro gospodaril in ves čas posloval s pozitivnimi številkami. Gotovo pa bomo še v

prihodnje potrebovali njegovo dolgoletno izkušnjo in ga že vnaprej prosimo za morebitno pomoč.

Stanko G.

MANNHEIM

V Buchnu vsi mlajši od župnika

Zelo redko se zgodi, da bi bili med zdomci pri slovenski maši sami Prekmurci in vsi mlajši od župnika, kot je to v Buchnu, sto kilometrov vzhodno od Mannheima. Edi-

Vsi Prekmurci v Buchnu so mlajši od župnika Janeza.

na, ki ni bila Prekmurka, je bila Ina Tideman, ki je pred enim letom nenadoma umrla. Ko so župniku Janezu izročili košaro za šestdesetletnico in se skupaj fotografirali, se je pridružil še mimoidoči fant v pustni obleki, značilni za Buchen.

Praznovalo se je cel mesec

Ker je slovenska maša na mannheimskem področju na sedmih krajih, traja cel mesec, predno pridejo vsi na vrsto. Tako je prišlo tudi do na videz neskromnega celomesečnega praznovanja rojstnega dneva. Toda bilo je le lep povod, da se po dolgem času enkrat lahko skupaj pogovorimo in poveselimo, saj redno

Prijazni obrazi in torta za župnika v Vöhrenbachu

nimamo te možnosti, ker nimamo prostorov. Začelo se je v Mannheimu v začetku februarja, nadaljevalo v Herbolzheimu, Vöhrenbachu, Buchnu in Rauentalu ter končalo v Lebachu. Spominskih albumov, lepih knjig in košar z dobrotami se je nabralo toliko, da lahko še dolgo prihajate na obisk, pa ne bo zmanjkalo. Le torto in velikanski hlebec domačega kruha s številko 60 je bilo treba bolj hitro pojesti. A najprijetnejše od vsega so bili povsod prijazni obrazi in dobre želje. Zdaj pa bo potreben še en mesec za ureditev vtisov in izrekanje zahvale.

Romanje v Rim

Sredi februarja v pustnem času smo poromali v Rim s tremi najbolj zvestimi mladimi sodelavci pri slo-

Danijel, Martina in Štefi na vrhu kupole sv. Petra

venski maši v Mannheimu. Martina in Danijel Bencik sta dolgoletna ministranta, Štefi Grobelšek pa je naša mlada organistka. Poromali smo v vse štiri glavne bazilike, bili na splošni papeževi avdienci, se povzpeli na vrh kupole sv. Petra ter si ogledali glavne rimske znamenitosti. Obiskali smo tudi rektorja zavoda »Collegium russicum« patra Lojzeta Cvikla in doživeli čudovito petje pred kosilom v staroslovanskem jeziku. Romanje smo zaključili na spokoren način po kolenih do vrha svetih stopnic ter z obiskom katakomb, kjer so pokopani mnogi mučenci.

J. M.

MÜNCHEN

Postna duhovna obnova. Postni čas je poseben čas milosti, zato imamo že vrsto let navado, da ob vstopu vanj v naši župniji opravimo postno duhovno obnovo, ki ima namen, da temeljito vstopimo v osebno pripravo na veliko noč. Letos je duhovna obnova potekala od petka, 23., do nedelje, 25. februarja v našem župnijskem domu.

Naš tokratni duhovni voditelj in spremljevalec je bil pater Miha Se-

kolovnik OFMCap, ki sicer vodi dom duhovnosti v Kančevcih (Prekmurje) in ima veliko izkušenj z vodenjem duhovnih obnov. Srečanje z njim je bil zares pravi blagoslov za nas. Pater je v petek zvečer s sveto mašo začel naše duhovno potovanje, katerega vodilna misel je bila »Vrnil se bom k Očetu«. Vsebinsko nas je nagovarjal s svetopisemsko priliko o izgubljenem sinu. Skupaj z njim smo razmišljali o sinu, ki je šel od doma, o drugem sinu, ki je ostal doma pri očetu in o očetu. Spoznavali smo, da se v odnosu do svoje družine in do Boga dostikrat obnašamo kot izgubljeni sin ali kot sin, ki je ostal doma. Vsi pa smo poklicani, da postanemo kot oče, to pomeni odgovorni za druge. Obenem nas je pater Miha popeljal tudi na pot Kristusovega križevega pota in ob vsaki postaji smo spoznavali, da ima vsak izmed nas svoj lastni križ, ki ga je poklican nositi. Globoko v nas so se vtisnili trenutki zbrane molitve rožnega venca in petja postnih pesmi v naši kapeli ter svete maše, kjer smo lahko vse svoje trpljenje darovali na oltar.

V soboto smo na povabilo gospoda župnika imeli tudi skupno kosilo v župnišču. Vsak je prinesel nekaj hrane s seboj in to smo ob prijetni medsebojni družbi tudi zaužili, nato pa smo se odpravili še na »prebavni« sprehod. Upamo, da nas bo prihodnjič še več!

Pater Miha nas je s svojo sočutnostjo zelo nagovoril, kar se je pokazalo tudi pri udeležbi, saj nas je v nedeljo prišlo zelo veliko, tudi iz oddaljenejših krajev. V nedeljo smo duhovni vikend zaokrožili s

Del udeležencev postne duhovne obnove

sveto mašo v kapeli: bili smo deležni čudovitega petja, ki ga je vodil naš župnijski zbor. Vidno ganjeni smo se patru Mihu Sekolovniku zahvalili s skromnim darilom, ki seveda ne more poplačati vsega tistega, kar nam je on podaril. Zares smo lahko začutili, da župnišče postaja naš dom duhovnosti, kjer se izseljenci počutimo razumljene v vsakdanjih stiskah.

Krst. V kapeli župnijskega doma v Münchnu je bila krščena Mireja, hči Erika in Klaudije Schafhalter (mati rojena Lucič). Čast in nalogo botra je prevzel Mladen Franič. K slovesnemu dogodku se je zbralo prav veliko sorodnikov in prijateljev. Nekateri med njimi so prišli celo iz Slovenije. Emilie, starejša sestra novokrščenke, je bila pred štirimi leti prav tako krščena v naši

kapeli in je tokrat pozorno opazovala slovesnost sprejema med božje otroke v Kristusovi Cerkvi. Veselimo se s starši in Emilie, z botrom Mladenom in sorodniki in čestitamo vsem ob tem veselem dogodku. Mireji želimo, da bi bogato mero božje milosti in pomoči v življenju osebno sprejela in iz tega božjega daru tudi živela. Vso družino naj blagoslavlja dobri Bog, ki je po krstu sprejel njihovo dete med božje otroke.

Marjan Bečan

STUTT GART

Srečanje župnijskega pastoralnega sveta

V nedeljo, 18. februarja, se je v Slovenskem domu v Stuttgartu srečal celotni ŽPS. Srečanje smo začeli ob 15. uri popoldne. Ob 16.30 so se člani udeležili nedeljskega bogoslužja. Nedeljsko mašo so oblikovali z branjem, prošnjami in s pesmijo Sveto pismo. Po maši se je srečanje nadaljevalo vse do 21. ure.

ŽPS je razpravljal o žgoči temi: selitev iz Slovenskega doma. Do konca leta 2007 naj bi se izselili v druge prostore. Kam? Na seji smo preučili različne možnosti, ki se nam ponujajo. Prva je, da ostane-

mo v župniji sv. Konrada v središču mesta, torej tam, kjer je bil sedež slovenske župnije že kar 33 let. Po eni strani bi to bilo najboljšje tudi zaradi vseh, ki cerkev in kraj srečevanj že dobro poznajo. Po drugi strani bi imeli v župniji sv. Konrada premalo prostorov. Kam z župnijskim arhivom, kam s knjižnico, narodnimi nošami in še in še vprašan se je postavljalo.

Druga možnost selitve je nemška župnija sv. Petra v Bad Canstattu. Ta možnost nam je bila ponujena s strani mestnega dekana dr. Michaela Brocka. Nekateri smo si prostore in cerkev sv. Petra že ogledali in bili mnenja, da je tudi tu premalo prostora, predvsem pa premalo samostojnosti. Tesno bi bili vezani na ritem nemške župnije in težko bi usklajevali vse termine. Sicer so v župniji sv. Petra v Bad Canstattu pripravljene, da nas sprejmejo. Vsakdo pa si težko predstavlja, kako bi to izgledalo konkretno, v vsakdanjem življenju. Na seji ŽPS je bila sestavljena delovna skupina, ki se bo okrog velike noči sestala z delovno skupino od sv. Petra: skupaj bomo pregledali, kakšne so možnosti sobivanja. Tretja realna možnost bi bila odkup Slovenskega doma. Hiša in teren je v lasti škofije Rottenburg-Stuttgart. Še v letošnjem letu bo stavba in teren prodan lokalni cerkvi v Stuttgartu; le-ta je pripravljena stavbo prodati. Ali bi bili sposobni Slovenci dom kupiti? Tako smo se spraševali na razgibanem in živahnem srečanju župnijskega pastoralnega sveta. Vprašanje je ostalo odprto. Naj bi se akcija izvedla v okviru slovenske Cerkve ali

Radostna družina Schafhalter ob krstu male Mireje

Sodelavka Slavica Tutič praznuje rojstni dan v krogu svoje družine in župnijskih sodelavcev.

Marjan in Mira Demšar ob slovesu v Schorndorfu

tudi v okviru slovenske države? Tudi to smo se vprašali.

Po triintridesetih letih je res težko zapustiti svoje pastoralno središče, ki je bilo po pravici poimenovano »Slovenski dom«, saj je tu vsakdo od naših rojakov našel nekaj svojega doma, slovenskega utripa, slovenske besede in pesmi, slovenske solidarnosti in pomoči. Nekdo od članov ŽPS je ob tem rekel: zdi se mi tako kot takrat, ko sem moral zapustiti domovino in oditi v tujino. Letošnje leto bo torej za slovensko župnijo v Stuttgartu in za vse vernike potekalo v znamenju skrbi za prihodnost. Bomo s selitvijo kaj pridobili ali bomo več izgubili?

Marjan in Mira Demšar se vračata v Slovenijo

Marjan Demšar in njegova žena Mira sta se odločila za dokončno vrnitev v domovino. Odslej naprej bosta živela v Poljanski dolini. Dolga izseljenska leta sta preživljala v okolici Schorndorfa. Redno sta se udeleževala slovenskega bogoslužja tako v Schorndorfu kot tudi v Schwäbisch Gmündu in večkrat tudi v Stuttgartu. Marjan je bil tudi član ŽPS in namestnik podpredsednika, gospoda Štefana Fabčiča. Bil je vsestransko aktiven, vedno pripravljen za pomoč in sodelovanje,

veder in optimističen. Bil je tudi aktivni član SKD Slovenija-Stuttgart. Kar trikrat smo se poslovili od Marjana in Mire. Na praznik Lurške Matere Božje, 11. februarja, je bilo slovo pri bogoslužju v Schwäbisch Gmündu. Bogoslužje je potekalo v prostorih gostišča Neue Welt, kjer slovenski gostilničar Imenšek v zimskem času (od novembra do februarja) skrbno pripravi posebno sobo in oltar, po maši pa poskrbi za dobro slovensko kosilo. 11. februarja je pripravil slovenske kolone. Naslednjo nedeljo dopoldne, 18. februarja, je bilo slovo med mašo in po maši v Schorndorfu. Verniki iz Schorndorfa so se z zahvalno besedo in z darilom ter s cvetjem poslovili od Marjana in Mire. Popoldne, ko je potekala seja ŽPS, pa smo se od njiju poslovili tudi v Stuttgartu. Obema želimo srečno vrnitev z željo, da bi ostali povezani še naprej. Hvala za njuno pričevanje in navzočnost v slovenski župniji v Stuttgartu.

12. posvet slovenskih društev, katoliških misij, učiteljev, socialnih delavcev in članov folklornih skupin v Nemčiji

Od 2. do 4. marca 2007 je v prostorihih Jugenherberge v Stuttgartu po-

tekal 12. posvet, ki ga organizira Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu. Organizacijo srečanja je Urad zaupal SKUD Triglav iz Stuttgarta (iz vabil ni bilo razvidno, kdo pravzaprav posvet organizira, zato je prišlo do nekaterih nejasnosti! Ali ni prav temu pripisati zelo majhno udeležbo katoliških misij?). Posvet je sicer lepo in uspešno potekal, tudi ob številni udeležbi predvsem članov slovenskih kulturnih društev in folklornih skupin ter nekaterih učiteljev slovenskega jezika. Vzporedno s predavanji so potekale delavnice: folklorna, pevska in dramska.

Na srečanju je bilo vendarle tudi nekaj redkih predstavnikov katoliških misij. Na posvetu se je odkrilo, da ni bilo nobenega socialnega delavca. To pereče vprašanje je izpostavila udeleženska slovenske župnije v Essnu. Nobenega socialnega delavca ni več po naših župnijskih skupnostih. Tiste, ki jih je zaposlila Karitas, so že vsi v pokoj. Skrb za socialno delo, predvsem pa za bolne in ostarele, je padlo na duhovnike, dušne pastirje, ki z nekaj prostovoljci skušajo pokrivati vedno večjo potrebo. Opozorila je tudi na veliko preobremenjenost duhovnikov. Ali ne bi bila

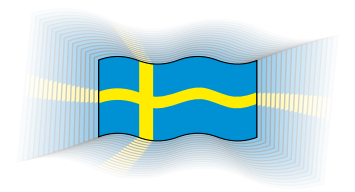
to skrb tudi slovenske države? Vprašanje je bilo postavljeno: ne vemo kdaj, še manj pa, če bo kakšen pozitiven odgovor na to vse bolj pereče in aktualno vprašanje.

Večkrat je na dan prišlo tudi vprašanje: ali si Slovenci v Nemčiji ne zaslužimo enega ali več slovenskih kulturno informacijskih centrov, kjer bi lahko hranili tudi naše arhive, zbirali podatke in dajali informacije. Drugi narodi so za svoje rojake to že davno poskrbeli. Nam manjka zavesti ali pa nimamo politične volje, da bi do tega vendarle prišlo? Slovenija bo v prvi polovici leta 2008 predsedovala Evropski zvezi: ne bi bila to enkratna priložnost, da se s skupnimi močmi lotimo tega projekta? Na to potrebo sem v navzočnosti generalnega konzula iz Münchna, gospoda Alfreda Killerja in državnega sekretarja za Slovence v zamejstvu in po svetu, gospoda Zorka Pelikana, opozoril zbrane udeležence na 12. posvetu v Stuttgartu. Slovenski dom, ki bo naprodaj, bi lahko bil začetek uresničenja tega projekta. Kdo ve?

Med številnimi predavatelji je nastopila tudi gospa Monika Kartin, kulturna atašejka pri veleposlaništvu v Berlinu. Spregovorila je o naših kulturnih prireditvah in ugotavljala, da je nivo teh prireditev največkrat prenizek. Predlagala je tudi nekaj izboljšav. Udeleženci so se strinjali z njo in tudi sami izrazili željo, naj bodo kulturne prireditve zares »kulturne« in ne združene ali celo pomešane z veselico. »Ob teh ugotovitvah sem pomislil na našo zadnjo kulturno prireditev, ki je bila v dvorani sv. Konra-

da v Stuttgartu v nedeljo, 4. februarja. Bila je taka, kot bi se jo kulturna atašejka želela. Škoda, da o kulturnih prireditvah na takem nivoju niso poročali še drugi predstavniki naših katoliških misij in župnij, saj vem, da marsikje potekajo na podoben način. Škoda je tudi, da največkrat na takih prireditvah ni uradnih predstavnikov slovenske kulture in slovenskih oblasti. Zelo redko pa manjkajo na onih drugih, ki jih je kulturna atašejka opredelila za manj, malo ali celo nič kulturne.«

dr. Zvone Štrubelj

Š V E D S K A

Častitljivi jubilej - 45 letnica ustanovitve in delovanja Slovenske katoliške misije na Švedskem - Vadstena, 26. maja 2007

Na binkošno soboto, 26. maja 2007, bodo z začetkom slavnostne maše ob 12. uri pri sestrah sv. Brigite Švedske v Vadsteni Slovenci z vse Švedske, skupaj z rojaki iz domovine in od drugod iz Evrope,

slovesno praznovali 45-letnico ustanovitve SKM na Švedskem. Skupaj se bodo zahvaljevali za 45 let nenehnega delovanja slovenskih dušnih pastirjev v tej severnoevropski deželi. Slovesno somaševanje bo vodil mariborski pomožni škof msgr. dr. Peter Štumpf, ki je bil pri Slovenski škofovski konferenci imenovan za narodnega ravnatelja za Slovence po svetu. Slovenci na Švedskem in z njimi njihov narodni dušni pastir Zvone se veselijo tudi predstavnikov slovenske države in vseh rojakov iz Slovenije in iz Evrope, ki bodo s svojo prisotnostjo počastili ta pomembni jubilej in bodo dali pečat temu romanju v Vadsteno in 34. vseslovenskemu srečanju prav tam. Posebej dobrodošli vsi duhovniki, ki so delovali na Švedskem: Jože Drolc iz Radovljice, Stanislav Cikanek iz Londona, kakor tudi »naš delegat« msgr. Janez Pucelj iz Münchna in ostali duhovniki, ki bodo z vami praznovali. Srčno vabljeni in dobrodošli tudi predstavniki ID SvS in Naše luči ter ostali gostje iz Slovenije v Vadsteno na Švedskem.

Dobrodošli pa predvsem rojaki z vse Švedske, da skupaj praznujete,

Štefan Žalik je praznoval 70 let življenja.

da skupaj romate v Vadsteno in da se skupaj zahvalite za vse prejete milosti ter obenem obnovite vašo zvestobo Bogu, Materi Božji in narodnim koreninam teh si izprosite potrebnih nadaljnjih milosti, zdravja ter božjega blagoslova. Vse generacije rojakov na Švedskem dobrodošle v Vadsteno in povabljene k sodelovanju pri kulturnem programu v dvorani. Slovenska društva vaš duhovnik Zvone vabi, da organizirate prevoz v Vadsteno in tako omogočite tistim, ki nimajo svojega prevoza, da se lahko udeležijo praznovanja častitljive obletnice SKM na Švedskem. Prosim za darove za tombolo. Boglonaaj!

Mednarodno tekmovanje v latinskih in standardnih plesih na Danskem sta obeležila Valerija Rahle in Aljaž Škorjanec s petim mestom v latinskih plesih in s sedmim mestom v standardnih plesih v Koppenhagnu, 18. februarja. Čestitke mladima tekmovalcema in hvala družinama Škorjanec iz Slovenske Bistrice ter Lazukič iz Bjuva za povezanost in podporo uspešnima tekmovalcema.

Jubilej: Čestitke in najlepše želje Štefanu Žaliku iz Göteborga ob 70. rojstnem dnevu. Ljubega zdravja in tistega lepega razumevanja njegovih domačih, predvsem pa moči v nadaljnjem življenju. Dragi Šte-

fan, hvala vam za zvestobo Bogu, Kristusovi Cerkvi, in narodnim koreninam.

Zvone Podvinski

Valerija Rahle in Aljaž Škorjanec sta zastopala Slovenijo v Koppenhagnu.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

APRIL: MERLEBACH: vel. četrtek ob 19h, veliki petek ob 15h, velika sobota - ob 15h blagoslov jedil, ob 19h velikonočna vigilija, velika noč ob 10h vstaj. maša. 15. april - celodnevno srečanje.

PARIZ: veliki petek ob 20h in velika sobota ob 21h, celodnevno srečanje z velikonočnim kosilom bo 22. aprila.

MERICOURT: velika noč ob 11h.

MAJ: HABSTERDICK: slovesno slovensko romanje 1. maja v Habsterdicku, 12h skupno kosilo v Merlebachu in 15.30 litanije v kapeli sv. Jožefa v Merlebachu.

PARIZ: sv. maša 6. in 20. maja (celodnevno srečanje).

MERICOURT: 19. maja ob 17h.

JUNI: MERLEBACH: 10. junija - celodnevno srečanje.

PARIZ: 3. junij in 17. junija - celodnevno srečanje.

MERICOURT: 16. junija ob 17h.

(vse nedeljske maše so v Châtillonu ob 11h in v Merlebachu vsako nedeljo ob 10h)

NEMČIJA

STUTTART, sv. Konrad: 1., 8 (velika noč), 15. aprila ob 16.30. Blagoslov velikonočnih jedil: sobota, 7. aprila, ob 18. uri.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 1. aprila (cvetna nedelja) ob 9.45. Blagoslov velikonočnih jedil: sobota, 7. aprila, ob 14. uri.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 8. aprila - velika noč, praznična maša v Stuttgartu ob 16.30!

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 15. aprila (bela nedelja) ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: 15. aprila ob 11. uri.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 21. aprila, ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 22. aprila ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 22. aprila, ob 17.00. Blagoslov velikonočnih jedil: sobota, 7. aprila ob 16. uri.

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 7. aprila, ob 11. uri in Pfullingenu blagoslov velikonočnih jedil.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 7. aprila, ob 11. uri blagoslov velikonočnih jedil ...

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši.

SLOVENSKA SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 21. aprila, od 10.00 do 12.00.

ŽUPNIJSKI VRTEC: 21. aprila od 10.00 do 12.00 v Slovenskem domu. Izlet za otroke vrta, slovenske sobotne šole in za njihove starše v Italijo bo od 16. do 20. maja 2007.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V aprilu je to: 12. in 26. 4. 2007. Tel: 089/543-98-19.

ŠVEDSKA

V nedeljo, 1. 4., bosta sv. maši v Landskroni ob 12.30 in v Malmöju ob 16.30.

Na veliko soboto, 7. 4., bo blagoslov velikonočnih jedil v Göteborgu ob 17.00.

Na veliko noč 8. 4. bosta sv. maši v Halmstadu ob 9.30 in v Helsingborgu ob 17.00.

Na velikonočni ponedeljek, 9. 4., bo sv. maša v Göteborgu ob 16.00; Astridsalen velik. jedila.

V nedeljo, 15. 4., bosta sv. maši v Jönköpingu ob 10.00 in v Göteborgu ob 16.00.

V soboto, 21. 4., bo sv. maša v Stockholmu ob 17.00.

V nedeljo, 22. 4., bosta sv. maši v Eskilstuni ob 10.00 in v Köpingu ob 16.00.

V nedeljo, 29. 4., bosta sv. maši v Olofströmu ob 11.00 in v Nybroju ob 16.30.

Anni Reinhardt: DOLGO POTOVANJE K TEBI

Ivanu so utrujene veke padle na oči in kmalu ga je zajelo sladko spanje. V snu je že zavohal materino kavo, potico in pravkar spečen kruh. Napočilo je jutro in ura na železniški postaji je kazala šest. Kako čudovito, se je vzradostil, kmalu pride vlak in v nekaj urah bo končno spet doma.

Pozno popoldne ga je mati čakala na avtobusni postaji. Srce ji je bilo kakor mlademu dekletu.

»Le kako izgleda moj sin?« Sama vprašanja so se ji vrtela po glavi. Končno je prispel avtobus in Ivan je planil v objem svoji ljubljeni materi.

»Ah, fant moj, da si le spet doma! Ves si porjavel in prav čeden si postal. In dekleta? Si jih še pustil pri miru?« Vse je hotela vedeti. »Ah kaj, najprej se boš najedel, potem pa mi boš pripovedoval o deželi, ki je tako drugačna od naše.«

»Seveda mama, tam doli je lepa dežela. Povsod je lepo, toda najlepše je doma.«

»To si pa res lepo povedal, sinko, vendar bo še lepše v nebesih, kjer bomo nekoč prav zares doma. Pripoveduj vendar, kako je v Makedoniji! Kaj vse si videl? Si zelo lačen?«

»Lačen ravno nisem, ampak zelja in fižola imam pa zaenkrat zares zadosti. Veš, mama, Makedonija, naša najjužnejša republika, meji na Albanijo in Grčijo, ki je bila nekoč mogočno cesarstvo, tako nekako okrog leta 1014 pod cesarjem Samuelom. To cesarstvo se je raztezalo od Donave in Črnega morja pa vse do Jadrana in na jugu do Egejskega morja. Cesar je prebival v rezidenci ob Ohridskem jezeru, ki leži na višini 700 metrov. Tam sem videl čudovite cerkev svetega Klimenta, v kateri so čudovite freske, ki prikazujejo Marijino smrt. Marija leži na postelji, odeta v črno, in vsi apostoli so zbrani okoli nje. Ob njeni glavi stoji Kristus, ki jo kot otroka ne-

žno drži v svojem naročju, vse naokrog pa stražijo sveti angeli.

Dežela bogato rodi raznovrstne sadeže, ki jih žene v pisanih narodnih oblačilih nosijo na trg. Še pred 9. stoletjem sta tu oznanjala krščansko vero sveta brata Ciril in Metod, pa tudi apostol Pavel piše o Makedoniji. Njuna učenca, sveti Kliment in Naum sta tu ustanovila samostane in šole, tako da jima je posvečenih veliko cerkva. Doba zgodnjega krščanstva je cvetela vse do prihoda Turkov leta 1767. Makedonija je bila in je še vedno nemirna dežela. Vedeti moraš, da živi tam 70% Makedoncev, 17% Albancev, 1,5% ciganov, 0,4% Vlahov, potem pa še nekaj Grkov. Vseh prebivalcev Makedonije pa je 1,8 milijona.

Več stoletij so tu vladali Osmani in ko so morali leta 1912 oditi, so zapustili izropano in zaostalo deželo z mnogimi nerešenimi problemi. Staro Makedonijo so si razdelili Grki, Bolgari in Srbi, kar pa ni prineslo miru niti po ustanovitvi nove federativne Jugoslavije leta 1945. Šele v zadnjem času je ta narod dobil zapis svojega jezika in če govorija hitro, jih sploh ne moreš razumeti.

Glavno mesto je Skopje. Znano je že iz dobe pred Kristusom in se je imenovalo Scupi. Leta 518 po Kristusu je bilo v potresu porušeno. Cesar Justinijan ga je čudovito pozidal, ker je bilo to pomembno središče ob trgovski poti med Solunom in Dubrovnikom. Leta 1555 ga je ponovno razdejal potres, a so ga spet pozidali. Nazadnje se je zemlja spet stresla 26. junija 1963 ob 5.17 in znova je bilo mesto popolnoma porušeno. Na železniški postaji še danes kažejo uro, ki se je takrat ustavila. Cel je ostal le most Sultana Murata iz 15. stoletja.

Se nadaljuje

*Težko bo slovo od Slovenskega doma
na Stafflenbergstr 64 v Stuttgartu.*

NOE

interaktivna igra za otroke

Celotna igra
v slovenščini

DRgames²
www.noe.si

Noe je interaktivna didaktična računalniška igra za otroke starejše od petih let (zanimiva za šolarje), ob pomoči staršev pa je primerna tudi za leto mlajše otroke.

Igra je napeta pustolovščina o pogumnem Noetu in vesoljnem potopu, ki se prične z animiranim introstripom in nadaljuje s šestimi zanimivimi in poučnimi igrkami.

1. igra: iskanje delov ladje (pustolovščina v trinajstih sobah)
2. igra: sestavljanje ladje (igra puzzle)
3. igra: iskanje parov živali (igra memory)
4. igra: za krmilom (arkadna igra)
5. igra: iskanje kopnega (arkadna igra)
6. igra: barvanje mavrice (pobarvanka)

Skozi igro otrok spoznava naravo, živali, uri spomin (igra memory) in okulomotorno koordinacijo (dve arkadni igri). Pridobiva prostorsko predstavo (sestavljanka) ter druge spretnosti, nekaj pa izve tudi o Svetem pismu, kontinentih, različnih življenjskih okoljih in rastlinah.

Igro spremlja izvorna avtorska glasba Davida Beoviča, prijetne ilustracije in odlična segmentna animacija. Igra spodbuja pozitivne vrednote in je polna poučnih informacij ter zabavnih dogodkov.

Pri nastajanju igre so sodelovali največji strokovnjaki iz posameznih področij; pomoč pri režiji in scenariju Matjaž Pograjc, glasba David Beovič, govor Jure Sešek, strokovni sodelavec prof. dr. Stanko Gerjolj ...

Mož in žena sta v gostilni naročila rižoto. Ko jima je natakar postregel, je mož takoj začel jesti, žena pa je nekaj časa gledala v krožnik, potem pa rekla:

»Tako majhne porcije so nama prinesli, da se bom pritožila!«

»Bodi tiho in jej!« ji je rekel mož. »Še vesela boš, da si dobila tako malo!«

☺

»Kako si preživel dopust?«

»Grozno!«

»Zakaj?«

»Dobil sem sobo številka 100, a je s ploščice odpadla številka 1.«

☺

»Vse, kar moj sin napiše, ljudje z veseljem preberejo.«

»Piše romane?«

»Ne, jedilne liste.«

☺

Siten gost naroča natakarkarju:

»Prinesite mi naravni zrezek. Ne sme biti premasten, lahko je pa malo bolj zapečen. Pazite, da ne bo premajhen! Zraven naj bo krompir v kosih, ne preveč slan in ne v prevelikih kosih. Solata je lahko mešana, vendar brez pese, zelja, paradižnika, paprike in kumaric. Prinesite tudi olje, da jo bom po potrebi zabelil sam. Zraven prinesite četrtino limone, škropljena ne sme biti, brez koščic in lepo rumene barve. Ste razumeli?«

»Vse. Rad bi vedel samo še to, kakšen vzorček naj bo na krožniku.«

☺

Med vojaško vajo je padel ukaz:

»Napad letal z desne!«

Oglasil se je vojak: »Jaz se ne bom vrgel v sneg!«

»Kje pa je sneg?«

»Saj tudi letal ni.«

☺

Blagajničarka v kinu se začudi:

»Zdaj ste kupili že peto vstopnico za isto predstavo! Zakaj pa niste kupili vseh pet skupaj?«

»Če mi pa tisti norec pri vhodnih vratih v dvorano vsakič znova strga vstopnico!«

☺

Režiser jezno zakliče neobglenemu igralcu:

»Človek božji, kakšen dolgčas! Vi niste ustvarjeni za oder!«

»Vsa moja strast velja deskam!« užaljeno odvrne igralec.

»Potem se zaposlite v mizarskem podjetju!«

KRIŽANKA 704

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10								
11				□	12			□
13				14		□	15	16
17						18	□	
19		□		□	20		21	
22		□	23	24		□	25	
26		□	27		□	28		
29		30		□	31	32		
33			34					□
35								

VODORAVNO: 1. moravski knez, ki je l. 886 izgnal okoli dvesto Metodovih duhovnikov iz svoje države, 10. največji krščanski praznik, 11. pogost srbski priimek, zapisan s slovenskim črkopisom, 12. gibljiv zadnji del trupa nekaterih živali, 13. pridevnik, ki pove, da je neka vdolbina podobna liju oziroma lijaku, lijakast, 15. slovenski letalski prevoznik, 17. otroški pihalni instrument jajčaste oblike, navadno iz žgane gline ali porcelana, 19. število, ki izraza razmerje med obsegom in premerom kroga, 20. tuje žensko ime, 22. Robert Podgoršek, 23. vladar v nekaterih slovenskih državah, 25. Lea Slana, 26. enaki črki, 27. 100 m², 28. kar je likovno upodobljeno, 29. jta, 31. dodatek krompirju, mesu ... , 33. izdelki iz žgane gline, 35. najvišja znanstvena in umetniška ustanova.

NAVPIČNO: 1. nočni metulj, katerega gosenica izloča svilene niti, iz katerih naredi zapredek, 2. dan Jezusovega trpljenja in smrti na križu, 3. starozavezni prerok, 4. gora ob poti iz Mojstrane v dolino Vrat (2075 m), 5. angleška kratica za v redu, velja, 6. sodelavec, solastnik, 7. os. zaimek, (3. os., mn., ž. sp.), 8. pokrit prostor za shranjevanje kmečkega orodja in strojev, 9. Konrad Čarga, 14. končnica internetnih naslovov v Sloveniji, 16. ameriška zvezna država, 18. Anton Lah, 21. velelnik glagola zlikati, 24. prijetni, plemeniti vonji, dišave, 28. raztopine za zaščito lesa, 30. vrsta papige, 32. Mesni izdelki Miren, 34. Alfred Dürer.

REŠITEV KRIŽANKE 703: KAVKA, MIK, LETONKA, U, ARISTOTEL, VOLT, VINO, DNA, HILDA, IA, ŠANDOR, J, KANSAS, KOMIK, KZ, S, BABILON, VOLNA, OPA, STA, LAK, K.

704A01 - V Prekmurju na SZ delu Krajinskega parka Goričko, na tromeji Avstrija, Madžarska in Slovenija v občini Kuzma, prodajava leta 1999 popolnoma obnovljen gostinško-stanovanjski objekt, ki danes obratuje kot gostilna in restavracija z veliko teraso. V zaključni fazi je tudi izgradnja sob za 30 ležišč. 620 m² je gostinskega dela, 180 m² stanovanjskega dela stavbe. Polega tega je 161 m² skladiščnih prostorov, 150 m² terase oziroma letnega vrta, 350 m² dvorišča in 1.035 m² parkirnega prostora. Parcela je velika 10.206 m² in leži na ravnini ter je oddaljena od središča Kuzme cca 1 km. Nepremičnina nudi številne možnosti uporabe in razvoja različnih dejavnosti. Objekt je odmaknjen od mestnega vrveža, a ima kljub temu odlično izhodišče za obisk sosednjih držav in bližnjih krajev: 3 km od Avstrije oz. Madžarske, 25 km od Murske Sobote, Moravskih toplic, Radencev, zdravilišča v Avstriji. Cena nepremičnine je stvar dogovora. Za dodatne informacije in kontaktiranje smo vam na voljo na telefonski št.: (02) 87 83 840 in (02) 87 84 304 in na elektronski pošti: franja48@mail.com, ANTON VRTIČ, FANI VRTIČ, Trg 4. julija 39, 2370 DRAVOGRAD.

701A12 - Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm

Katoliška Cerkev v Sloveniji

www.rkc.si

Mariborska škofija

mb.rkc.si

Vlada Republike Slovenije

www.sigov.si

Koroški tednik NEDELJA

www.nedelja.at

Katoliški tednik DRUŽINA

www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE

www.ognjisce.si

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

www.drustvo-svs.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

www.glasslovenije.com.au/

glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar

Novi glas, tednik Slovencev v Italiji

www.noviglas.it

VEČER, časnik

www.vecer.si/

Slovenska tiskovna agencija

www.sta.si

RTV Slovenije

www.rtvsllo.si

DELO, časnik

www.delo.si

Dnevne novice

www.siol.net

Zanimiva spletna stran s slikami iz

Vojvodine in Slovenije

community.webshots.com/user/janezmu

ali o zavodu v madžarščini:

www.emmausz.com

Iskalnik

<http://www.najdi.si/>

Telefonski imenik v Sloveniji

<http://tis.telekom.si/>

Slovenska turistična agencija

<http://www.slovenia-tourism.si/intro/>

Oddaja Slovincem po svetu in domovini

<http://radio.ognjisce.si/oddaje/ssd.php>

Slovar slovenskega knjižnega jezika

<http://bos.zrc-sazu.si/sskj.html>

Dobrodošli doma

<http://www.creativ.si/tourist/>

Mohorjeva družba Celje

<http://www.mohorjeva.org/>

Gorenjski glas

<http://www.gorenjski.glas.si/>

Ministrstvo za šolstvo in šport

<http://www.mszs.si/slo/>

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 27 EUR • Švedska 248 SEK • Švica 42 SFR • Velika Britanija 18 GBP • Avstralija 44 AUD • Kanada 39 CAD • ZDA 34 USD • Hrvaška 198 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, **IBAN** SI5602140015204714, **SWIFT** LJBASIX • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Grafična priprava:** Atelje Villa, d.o.o., Il. Bistrica • **Tisk:** Formatisk, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.btconnect.com/skm-London/>
župnik: **Stanislav Cikaneč**
e-naslov: cikaneč@msn.com

AVSTRILA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedlergasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**
e-naslov: toni.stekl@gmail.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3230 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
župnik: **p. Franček Bertolini**
e-naslov: francesco.bertolini@rkc.si

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mlin (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

duhovnik v pokoj: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rkc.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Joško Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkare@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpucej@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skemberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skemberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomisija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
M (*49) (0)173/340.82.95
e-naslov: skm.essen@freenet.de
alozij.rajk@rkc.si

diakon: **Stanislav Čepлак**
e-naslov: ceplak@gmx.de

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: stanislav.gajsek@gmx.net

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTART
Stafflenbergstr. 64, 70184 STUTTART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: janiurij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.kutin@gmx.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Neukirchenweg 63, 89077 ULM
T (*49) 0731 - 37 99 670
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvořak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slowenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

SRBIJA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se;
zvone.podvinski@rkc.si

ŠVICA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomisija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

